

# Hắc Miêu Ăn Mực

## Contents

|                        |          |
|------------------------|----------|
| <b>Hắc Miêu Ăn Mực</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .  | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .  | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .  | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .  | 9        |
| 5. Chương 5 . . . . .  | 11       |
| 6. Chương 6 . . . . .  | 15       |
| 7. Chương 7 . . . . .  | 17       |
| 8. Chương 8 . . . . .  | 20       |
| 9. Chương 9 . . . . .  | 22       |

## Hắc Miêu Ăn Mực

---

### Giới thiệu

Edit: Lâm Linh Lam (BuBu) Thể loại: Hiện Đại, đại thúc thụ, 1×1. Mặc Dù vừa mới ra trường xin được việc bắt đầu đi

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-mieu-an-muc>*

### 1. Chương 1

Từ ga tàu điện ngầm đi bộ về nhà mất mười lăm phút đồng hồ, lộ trình như vậy lại không có xe bus, gọi taxi thì quá lãng phí tiền, nhưng đi bộ thì lại có điểm mệt mỏi, chiều dài đường đi như vậy làm cho Mặc Du có một chút bực bội, hơn nữa mùa hè lại hay gặp giông tố, loại mưa lớn cùng mây đen ngàn ngàn xen lẫn sấm chớp dọa người, thường thường truyền đến những tiếng vang khó chịu làm cho mười lăm phút đồng hồ đi bộ này có vẻ như đặc biệt dài đằng đẳng.

Nhưng vẫn là đừng tốn tiền thì tốt hơn.

Mặc Du lấy ra từ trong cặp một cái ô gấp màu đen, mở ra, lại thở dài một hơi, bây giờ đi ở trong mưa mới đi được vài bước đã ướt đầm cả giày da rồi, bước đi lạch bà lạch bạch làm cho người ta phải đổ mắt đến tận mang tai, nhưng mà từng người đi đường cũng đang vội vàng vật lộn với mưa nên Mặc Du cũng không cần lo lắng chuyện mình mua giày giá rẻ bị phát hiện.

Mà bị phát hiện thì sao, một tiểu viên chức tiền lương vô cùng có hạn, hơn nữa Mặc Du mới vừa đi làm không được bao lâu, đợi sau này được thăng chức, tiền lương nhiều một chút, phụ nữ cũng không ly khai mình nữa.

Khi đang nhớ đến gương mặt của cô bạn gái cũ lòng tham không đáy, “Đùng Đoàng.” Một vài âm thanh (sấm) lớn nổ ra làm cho Mặc Du từ trong hồi ức đáng ghét lấy lại tinh thần.

Khi hắn đã phục hồi lại tinh thần, lúc này mới phát hiện ra bản thân đang đi ngang qua chỗ mấy người lang thang đang tụ tập, bình thường đi ngang nơi này hắn đều rất nhanh mà đi nhưng hôm nay do hắn đau lòng vì hồi tưởng đến cô bạn gái cũ đã tiêu hết của mình biết bao nhiêu là tiền cho nên mới không phát hiện ra.

Hắn nhìn tình cảnh trước mắt, trên mặt đều là biểu cảm không dám tin.

Giống như một đứa trẻ sơ sinh, một người đàn ông đang ngồi trên đồng bìa carton cũ nát, ngủ rất say.

Mưa to đã ngấm vào cái thùng carton mà người đàn ông ngồi bên trong chỉ cần người này nghiêng người một chút cái thùng liền sụp ngay.

Mạc Du không nhịn được mà ngừng bước, xem xét cẩn thận, hắn trước kia chưa từng làm cái loại chuyện như thế này, nhưng mà hình như mưa quá lớn sẽ khiến người ta nổi điên, đúng không?

Đó là một gương mặt lấm bẩn, mái tóc đen hỗn độn bị nước mưa làm ướt nhẹp mà dính tại trán, tai, cổ cùng bờ vai của người đàn ông, nhất định là trong mấy tháng rồi không hề cắt tóc. Phía dưới gương mặt, nếu không có hàng râu thì người kia tựa hồ có một làn da trắng nõn, như vậy quả là không tầm thường, làm cho Mạc Du nhìn có điểm si mê...hai mắt nhắm chặt, hàng lông mày cong dài, hạt mưa nhỏ lăn trên gương mặt, phi thường không tầm thường...

....Khiến cho người ta phải mê muội.

Nếu tỉnh lại thì đôi mắt của người kia nhìn sẽ như thế nào đây?

Đang nhìn đến độ xuất thần, người đang ngủ say nọ bỗng vươn cách tay phi thường bắn, cả móng tay cũng đều đen, dụi dụi hai mắt của mình khiến cho Mạc Du "Ah" một tiếng thở nhẹ, thiếu chút nữa muốn dơ tay ngăn cản người đó nhưng mà đã không kịp rồi, lông mi động những giọt mưa bị vùn vùn vè vè làm cảnh đẹp cũng biến mất.

Lúc này Mạc Du bỗng phát hiện ra, chính mình tự nhiên ở giữa trời mưa lại ngồi chồm hổm trên mặt đất để nhìn một kẻ lang thang.

Rất quỷ dị nha.

Mạc Du vội vàng đứng dậy, hạ thấp mắt mà đi, nhưng lại phát hiện ra người lang thang kia trên người chỉ có quần áo rách nát, ngủ giữa trời mưa to lại còn có gió lạnh, khẳng định là sẽ ngày càng tệ hơn.

Nhưng chuyện này không liên quan đến hắn....

Mạc Du rút cục cất bước rời đi.

Đi được ba bước thì nhìn lại.

Mãi cho đến khi không nhìn thấy người nghèo khổ kia nữa mới thôi.

Ồ...sao lại thế này vậy?

Chính mình rõ ràng là một người lạnh lùng, ngày trước khi khảo sát nhân sự thì chia tay với bạn gái, chuyện vì tiền đồ nên vứt bỏ người khác hắn làm không chỉ một lần, hắn cũng ghét nhất mấy người lang thang hết ăn lại nằm, có chân có tay mà không đi tìm một công việc, căn bản họ chỉ là những con mọt của xã hội.

Có thể là do mưa to....

Trong cơn mưa giữa thành phố Đài Bắc, dung nạp đến mấy trăm vạn người, nhưng mỗi người cũng chỉ là thoáng gặp qua, chưa một ai quay đầu liếc mắt nhìn nhau đến một cái, tại cuộc sống thành thị này, mỗi người tựa như những sinh vật nhỏ nơi đại dương bao la, nhỏ bé, mắt thường chẳng thể nhận ra, chảy theo dòng nước.

Sau đó từng con từng con sẽ bị cá lớn nuốt chửng.

Đây là một xã hội công nghiệp, đây là đô thị thương mại, đây là phương thức sống quần cư của loài người.

Như vậy, người lang thang kia cùng hắn có cái gì bất đồng?

Mạc Du bỗng quay lại.

Đứng ở bên cạnh người lang thang, đem cái ô của chính mình đặt lên phía trên mấy hộp carton.

Ít nhất không nên dầm mưa.

Sau đó hắn mặc một bộ tây trang giá rẻ, đi trong mưa, về nhà.

Có lẽ nên làm một chuyện tốt nhỉ?

Mạc Du bỗng cảm thấy niềm vui sướng mà trước nay chưa từng có, công việc làm lâu đến vậy cũng chưa từng vui sướng thế này.

Hắn còn dùng đôi giày đã ướt đầm giẫm lên vũng nước trên mặt đất, có trời mới biết hắn đã bao nhiêu lâu rồi không được vui vẻ đến như vậy?

Mãi khi đi đến cửa nhà, mở cách cửa ra, cả người ướt sũng mà đi vào căn hộ nhỏ mà bản thân sống một mình, trên gương mặt của hắn lộ một nụ cười trước nay chưa từng xuất hiện.

Sau đó hắn không cách nào đóng cánh cửa nhà của mình lại được.....

Cả khuôn mặt của Mạc Du liền hóa thành vụn vụn.

Hắn lại một lần nữa dùng sức đóng lại cánh cửa nhà của mình, nó vẫn cứ không đóng lại!

Một cây dù quen thuộc chắn ở dưới cánh cửa, làm cho hắn đóng mãi không nổi.

Đó vốn là cây dù của chính hắn.....

Mạc Du cảm thấy không hiểu mà luống cuống, có dự cảm không hay.

Hắn mở cánh cửa ra, cảnh tượng trước mắt làm cho đầu hắn bỗng chóng váng.

Người đàn ông kia....Người lang thang kia....đang ngồi xổm trước cửa nhà hắn, cầm cây dù nọ để ngăn cánh cửa lại, nhìn thấy Mạc Du mở cửa liền ngẩng đầu lên nâng miệng cười với hắn.

Hệt như một con mèo ăn vụng thịt.

“Cậu trai trẻ, cho tôi tránh mưa một chút có được không?”

## 2. Chương 2

“Hả!?” Mạc Du kinh ngạc đến mức suýt té xuống.

Hắn quả thực không thể tin nổi lỗ tai mình lại nghe được một đề nghị mặt dày đến như thế.

“Không được!” Mạc Du không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt ngay, người nào có thể để cho một người lang thang vào nhà của mình chứ?

Nhưng người lang thang này toàn thân bị mưa dầm ướt đầm, quỳ rạp trên mặt đất, liều mạng vươn tay bám lấy cánh cửa, đáng thương mà cầu khẩn: “Tôi xin cậu, cho tôi tránh mưa một chút là tốt rồi, mưa tạnh tôi sẽ đi ngay.”

“Anh mà vẫn không buông tay thì tôi sẽ báo cảnh sát đó.” Mạc Du từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt của con người hết sức rách nát này, ngữ khí của hắn từ khiếp sợ liền trở nên lạnh lùng, hắn rất rõ ràng rằng nếu phải đối mặt với người như thế này thì ngay từ đầu cần phải cương quyết mà cự tuyệt.

Người lang thang đã thu tay lại, đổi thành tư thế ngồi chồm hổm trên mặt đất, từ phía dưới nhìn lên phía Mạc Du ở trên cao, đó là một đôi mắt trong suốt vô cùng, hắc bạch phân minh, con ngươi to tròn, sâu tựa như một cái động thật tối, đôi mắt đó làm cho Mạc Du dường như thất thần, Ah, hắn lúc đó, chính là vì muốn nhìn ánh mắt này nên mới dừng lại nơi đó lâu như vậy, đó là đôi mắt khiến Mạc Du không phải thất vọng.

Sau đó là một âm thanh vô cùng vô cùng lớn phát ra từ trong bụng ai đó.

Nghe thấy tiếng kêu này, Mạc Du lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

“Xin lỗi, bụng của tôi rất đói.” Người lang thang giống như một chú mèo con meo meo làm nũng, dùng thân thể mà cọ xát vào cái chân của Mạc Du.

Mạc Du như cảm nhận được một trận chấn động kỳ dị, tựa như mỗi một bộ phận bị đụng chạm và đều nổi hết cả da gà lên.

Nhưng cái người lang thang theo hần cả một đoạn đường để về nhà cũng không phải là muốn làm nũng, mà bởi vì người này đã đói bụng đến mức không thể gầy hơn, lại một lần nữa ngủ đến bất tỉnh, rồi cái lúc ngã xuống ấy vô tình cọ xát qua bắp chân hần mà thôi.

Với cái sự tình này thì thật khó có thể để bỏ mặc một người ở ngoài cửa được, Mạc Du không thể làm gì khác hơn là một bên đau đớn tự mắng mình xui xẻo, còn một bên thì cố gắng đến gãy cả lưng để đem cái con người này kéo vào trong nhà.

“Thật là khó ngủ!” Mạc Du không thể tưởng tượng được cái mùi trên thân thể người này lại hôi hám đến vậy, nó như thể mùi của một con cá chết phơi dưới trời nắng hừng hực cả một ngày, lại còn bị nước mưa qua nhiều ngày làm mục, cứ lặp đi lặp lại cái quá trình này đến vài lần là có thể phát ra cái mùi tanh hôi tới vậy, Mạc Du một bên vừa buồn nôn, một bên vẫn phải lúi lúi kếp kéo.

Hần không cách nào có thể đem cái con người giống y như đồng rác này đặt lên giường của mình được, Mạc Du trời sinh đã có tính sạch sẽ, cho nên hần không thể làm gì khác hơn là trực tiếp đem người này ném vào nhà tắm.

Cùng lúc đang phì phò mà ôm người nọ, Mạc Du đột nhiên cảm giác được tình cảnh hiện tại của mình hết như giẫm phải một mẩu bã kẹo cao su, liều mạng cọ cọ ở ven đường hồi lâu cũng không có cách nào gỡ bỏ nó ra khỏi giày, thế là một bên vừa bước đi, một bên vẫn cảm nhận được nó dính dính, trong lòng hần liền không khỏi nổi lên một trận căm tức.

“Ôi, to day is not my day.”

Trong lòng Mạc Du nghĩ như vậy đấy.

Đem nỗi chán ghét đến cực điểm trong lòng trút lên việc quăng người nọ vào trong cái bồn tắm lớn, nhưng cho dù đem ném ngã đau đến như vậy nhưng người này vẫn không bị làm cho tỉnh lại.

Mạc Du tâm tình cực kỳ tồi tệ đi ra khỏi phòng tắm, cho dù đã đóng cánh cửa phòng tắm lại vẫn còn ngửi thấy mùi tanh hôi vẫn luẩn quẩn như bóng với hình, cẩn thận suy nghĩ lại, mới vừa rồi ôm cái tên kia, thế là dính cả mùi hôi vào người rồi.

Này phải làm sao bây giờ?

Tên kia đang ở trong bồn tắm, lại còn không có khả năng tắm rửa, nhưng chính mình toàn thân ướt đẫm, lại vừa hôi vừa bẩn, không tắm rửa cũng không được.

Bực mình lộ ra mặt, hần cầm hai mảnh khăn tắm cùng hai bộ quần áo ở nhà đi vào phòng tắm.

Đi qua cái gương ở phòng tắm, chứng kiến chính mình mặt xanh mét, lửa giận kìm nén trong lòng lại càng rực cháy, nhưng thâm tâm lại vang lên lời cảnh báo, bởi vì hần rất rõ ràng chính mình rất ít khi lộ rõ tâm tình trên khuôn mặt.

Nhất định là rất tức giận, bất luận là kẻ nào đi chăng nữa nếu gặp phải chuyện không thể tưởng tượng thế này đều đã nổi giận lóe đing rồi.

Mạc Du trước tiên mở vòi hoa sen, định đem người này tắm rửa trước rồi ném ra khỏi phòng tắm, sau đó chính mình mới tắm rửa.

Hần nhanh chóng lột sạch quần áo của người lang thang, đem đồng quần áo ỉm ướt cùng lấm bẩn ném tại góc sàn nhà tắm.

Sau đó cầm miếng bọt biển mềm chà xát vào tóc của người nọ, tới mặt, râu mép, còn có cả thân thể nữa.

Động tác của Mạc Du ngay từ đầu đã mang theo tức giận, xuống tay không khỏi có điểm mạnh mẽ, nhưng theo lòng bàn tay hắn, thân thể của người kia càng lúc càng sạch sẽ, Mạc Du không tự chủ được mà giảm lực của tay xuống, bắt đầu xảo trá mà trượt xuống chà sát thân thể trần trụi của người kia.

Đó rõ ràng là một thân thể không có chút da thịt nào, không giống với thân thể của phụ nữ, góc cạnh rõ ràng, hắn có thể cảm nhận được bên dưới tay mình có những khớp xương nổi lên, người này mặc dù gầy, nhưng không ngờ cơ thể vô luận là cơ ngực hay cơ bụng, cho dù ở trong trạng thái buông lỏng cũng có thể mơ hồ thấy được hình dáng, hơn nữa chạm vào rất mềm, da thịt vừa chắc lại vừa trơn bóng, làm cho người ta một khi đã sờ vào rồi sẽ sinh nghiện.

Nhưng mà làm cho Mạc Du tẩy rửa đến độ bắt đầu sờ loạn thân thể của người nọ thì cũng chẳng phải là vì cái cơ đó.

Thân thể xích lỏa của người này, có một mảng lớn dấu vết da bị tổn thương, màu đỏ sẫm, dưới làn nước ấm gội rửa, hiện giờ mới hiện ra màu hồng tươi mới, bắt đầu từ phần bụng của bắt đầu từ phần bụng của người nọ, vết sẹo xấu xí chiếm cứ đến hơn nửa người, trong ngực, vai, gáy, lưng rồi đến thắt lưng... làm cho Mạc Du tẩy rửa đến cuối cùng liền dứt khoát bỏ miếng bọt biển, trực tiếp lấy tay để cảm nhận là da ấy.

Hắn tưởng tượng rằng nếu sờ lên sẽ có cảm giác như thoát nhìn, rất thô ráp.

Kết quả lại vô cùng ngoài ý muốn của người ta, vô cùng mềm mại.

Tựa như chạm vào một dải lụa, mặc dù nó không đồng đều, nhưng mọi nơi đều dễ chịu như nhau.

Không, nghiêm khắc mà nói, chính vì không đồng đều cho nên chạm vào càng....

Làm cho người ta như bị ma nhập, chạm rồi chạm nữa, dừng cũng dừng không được.

Mạc Du chậm rãi tẩy dần xuống dưới, ngay cả phần bụng dưới cũng có vết bong, nhưng ít nhất thì hạ phúc của người này vẫn còn nguyên vẹn, hai tay hắn nhẹ nhàng trượt xuống nơi giữa hai chân, Mạc Du vốn cho rằng việc giúp một người đàn ông khác tẩy rửa nơi ấy là một việc rất mắc ói, nhưng bởi vì lòng ở bộ vị của người kia đã bị thiếu sạch, cho nên cái nơi đó có một trạng thái kì dị, rất sạch sẽ, hết như của một đứa trẻ mới sinh, ngược lại càng làm cho Mạc Du như bị hạ độc, rất cẩn thận mà tẩy tẩy rửa rửa nơi kín đáo kia.

Không chỉ tẩy rửa toàn thân, Mạc Du quả thực như bị cái tính sạch sẽ phát tác, đem người kia tắm đến hai ba lần, một bên tẩy, một bên sờ, cuối cùng xong xuôi mới chạy ra khỏi phòng tắm cầm cái cắt móng tay, giúp người đang ngủ gục trong bồn tắm cắt từng cái móng tay.

Đến lúc cầm đến bàn chân đầy những vết bong của người kia lên để cắt móng chân, Mạc Du đã không còn cách nào không chế được bản thân nữa rồi.

Thật đáng yêu.

Không đúng, phải nói là thật đáng thương mới đúng.

Nhưng mà thật là đáng yêu.

Đại khái vẫn là loại tâm tình đó.

Mạc Du như đắm chìm trong loại cảm xúc vừa thương vừa yêu này.

Kỳ thật từ nhỏ hắn đã rất thích lại tiếp xúc tốt đẹp như vậy, đến khi bản thân chuyển đến chỗ trọ mới, tất cả gối đầu trong nhà đều được dùng loại vải với chất liệu cao cấp bọc lại, hắn phải dành cả một tháng tiền lương mới mua được.

Giờ phút này, tâm hồn Mạc Du như bị quỷ ám, cầm lấy cây dao cạo râu của chính mình, bắt đầu giúp người nọ cạo râu, động tác hình như lại không tự nhiên nữa rồi.

Hắn một bên cạo, một bên dùng tay khác giữ chặt khuôn mặt của người kia, cạo râu bên má của nam nhân, vì vậy ngũ quan của người nọ cũng dần dần hiện ra, hắn cảm giác như chính mình đang từng chút từng chút hủy đi vỏ bọc thần bí của nam nhân, người kia hết thấy đều trần đầy lực hấp dẫn khiến cho trong lòng hắn dâng lên một cảm giác hiếu kỳ mãnh liệt.

Ẩn sâu dưới lớp râu rậm rạp, mặc dù không phải là một khuôn mặt thật đẹp, nhưng lại sâu sắc và đầy mị lực, thêm vào đó là vẻ phong trần theo năm tháng, mười phần đầy đủ những ý vị của một người đàn ông.

Bỗng thành linh có một cánh tay nắm lấy cánh tay đang giữ chặt khuôn mặt nam nhân của hắn, tiếng nói của người kia truyền đến: “Cậu, không phải là đã say đắm tôi rồi đấy chứ?”

Cặp mắt hắc bạch phân minh kia nhiễm một làn hơi nước nơi phòng tắm, bình tĩnh mà ngẩng lên nhìn Mạc Du.

Mạc Du thoáng chốc bị nhìn như vậy, cánh tay trượt xuống, dao cạo sắc bén trong tay liền xoẹt qua cái mũi cùng gương mặt của đối phương, cắt ra một vết máu nhỏ, nam nhân đau, còn Mạc Du thì kinh hô, cả hai đều giật nảy mình, trong nháy mắt liền tách nhau ra.

“Cậu cầm dao sao không cẩn thận một chút.” Người kia xoa xoa cái mũi, oán giận mà kêu lên.

“Anh mới đúng!” Mạc Du không cam lòng chịu yếu thế liền nói: “Tại sao lại nhiều lần làm tôi sợ chứ?”

“Bởi vì cậu nhìn tôi lơ đãng với ánh mắt rất kỳ quái...” Người lang thang tỏ vẻ đáng thương mà chỉ trích, nhưng ngay lập tức đã thay đổi vẻ mặt, bộ dạng của người này, từ trong nước đứng lên, nước giọt giọt giọt, cả người có những vết sẹo bỏng, râu mép mới cạo được một nửa, thoát nhìn quả thực vô cùng kỳ quái.

Hắn từng bước từng bước tiến gần về phía Mạc Du, Mạc Du lại từng bước từng bước thụt lùi, thân hình cao lớn của Mạc Du rõ ràng cao hơn con người thấp bé kia đến nửa cái đầu, thế mà lại bị bức bách tới độ liên tục lùi lại, làm cho người ta không khỏi có cảm giác buồn cười.

“Này, sao lại dùng cái loại ánh mắt say đắm như vậy để nhìn tôi?”

“Tôi đâu có!” Mạc Du sống chết phủ nhận.

“Tôi cũng không phải là quần áo trong tủ kính, cậu cũng chẳng phải là mấy phụ nữ đi dạo ngoài phố, tại sao lại nhìn tôi?”

“Đây là cái kiểu ví von gì thế? Anh...”

Thân thể của anh nhìn thật là đẹp.

Những lời này Mạc Du có chết cũng không dám nói ra khỏi miệng.

“Anh Anh cái gì à, cậu bé.” Người lang thang càng lúc càng gần, gần đến mức mơ hồ như muốn ôm lấy Mạc Du, nhưng chợt phát hiện chính mình nếu như tới sát quá, nhất định là phải ngửa đầu mới nhìn được cái người trẻ tuổi anh tuấn này, cho nên người lang thang xích lỏm mới lui ra phía sau hai bước, lấy một góc độ ngang bằng rồi bình tĩnh mà nói.

“Cho tôi đồ ăn, nếu không tôi sẽ đến công ty của cậu, nói cậu là đồng tính luyến ái.”

### 3. Chương 3

Người lang thang ánh mắt mang theo vẻ châm chọc, ngu ngốc cũng biết người này đang nói rồi.

Nhưng trái tim Mạc Du vẫn cứ nhảy bình bịch, bởi vì hắn hoàn toàn biết rằng người thần bí này cố chấp như thế nào.

Đến bây giờ nhiệt độ nơi đầu ngón tay đã lấy lại, như muốn hòa lẫn với xúc cảm của thần kinh, trước mắt Mạc Du, thân thể kia đang có từng giọt từng giọt nước chảy xuống, trắng mịn, nếu như không được chạm đến sẽ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Mạc Du nuốt một ngụm nước miếng, lớn tiếng phản bác: “Tôi không phải đồng tính luyến ái.”

“Tùy cậu có phải đồng tính luyến ái hay không, bụng của tôi rất đói, tôi muốn đồ ăn.” Người lang thang vô cùng tự nhiên cầm lấy chiếc khăn tắm lau khô thân thể, sau đó không thèm quan tâm định mặc lại quần áo bẩn của chính mình.

“Không được!” Mạc Du ngăn người kia lại. “Tại nhà của tôi không thể mặc cái đồng rác này được.”

Người lang thang cười nói: “Cậu có phải có sở thích nhìn đàn ông không mặc cái gì đi tới đi lui? Tôi trước tiên nói về mình, tôi không phải trai bao.”

Mạc Du không muốn cùng người này cãi cọ nữa, hắn cầm chính quần áo ở nhà sạch sẽ của mình đưa cho người lang thang, nhìn người lang thang mỉm cười với mình, nói lời cảm ơn, ngoan ngoãn nhận lấy rồi mặc vào, lúc này đây mới không nói nhảm thêm câu gì nữa.

“Mời anh trước hết đi ra ngoài, chờ tôi một chút rồi tôi sẽ giúp anh chuẩn bị đồ ăn.” Mặc dù ở trong tình trạng cực kỳ xấu hổ nhưng Mạc Du vẫn khôi phục được vẻ mặt như vừa rồi mới đi làm về, lạnh lùng, nghiêm túc, khuôn mặt rất chi là tri thức.

Hắn không cách nào tin tưởng một người xa lạ ở trong chính nhà của mình, nhưng cũng không cách nào chịu nổi cái hoàn cảnh chật vật của mình lúc này, cho nên hắn quyết định thay quần áo rồi ra ngoài ‘cho ăn’ người lang thang.

“Cậu sợ thừa dịp lúc cậu tắm rửa, tôi sẽ trộm sạch nhà cậu sao?” Người lang thang một câu nói thẳng ra luôn.

Hắn tựa hồ là một người có trực giác vô cùng nhạy bén.

Mạc Du cực kỳ chán ghét những người như thế, sống giữa một đô thị với mật độ dân đông như vậy, người với người không phải là nên duy trì khoảng cách sao? Dùng lời nói dối, lễ phép cùng ngôn từ cử chỉ thích hợp giữa người với người trong lúc đó vô hình đã xây nên một bức tường, hơn nữa nghiêm túc mà nói, đây là một bức tường cá nhân riêng tư.

Những người có trực giác nhạy bén, thường thường dễ dàng vi phạm bức tường ấy, làm cho người ta hết sức chán ghét.

“Cậu không cần lo lắng, tôi đã rất quen với những ánh mắt khinh miệt rồi.” Người lang thang mặc quần áo ở nhà của Mạc Du, đặt mông ngồi trên nắp bồn cầu.

“Cậu tắm rửa đi, tôi sẽ đợi ở chỗ này, như vậy là cậu an tâm rồi.”

Như thế nào có thể an tâm chứ!

Khuôn mặt Mạc Du có chút biểu tình vặn vẹo, tắm rửa trước mặt một người xa lạ, cảm giác vô cùng quỷ dị.

Cho dù cùng là đàn ông với nhau.

Nhưng đến lúc Mạc Du vẫn còn chần chờ trong vài giây, người lang thang đã ngủ gật, người này hình như rất mệt mỏi cùng quá đói, râu mép đã cạo sạch nửa còn lại, cái cằm buông xuống cạnh vai, tại ngọn đèn sáng trưng của phòng tắm, bóng lông mi buông thấp vô cùng rõ ràng.

Lập tức có thể ngủ được, trừ phi sinh lý đã đến điểm cực hạn, về mặt tâm lý thực giống như khả năng thích ứng với cuộc sống của mèo hoang, chó hoang.

Mạc Du thông thả cởi bỏ khuy áo sơ mi, áo sơ mi ẩm ướt dính sát trên da so với bình thường càng khó cởi, sau đó là đến thắt lưng cùng quần dài, cuối cùng là quần trong.

Hắn cả thân thể thon dài cường tráng bước vào trong bồn tắm, mở vòi nước xả vào trong bồn.

Người lang thang lặng lẽ hé một con mắt nhìn hắn.

Trong đôi mắt hắc bạch phân minh kia, chiếu rọi...thân thể của Mạc Du.

Bởi vì vốn là ngồi làm công việc văn phòng, thân thể của Mạc Du rõ ràng không giống với thân thể của người lang thang, da tay hắn cũng không ngăm đen nam tính, nhưng cũng không trắng tái nhợt quá mức như phụ nữ, ngược lại chính là sáng bóng, tại trong nước hiện lên một sắc thái cảm dục, vô luận chỉ cần là đường cong của cái lưng, đường nét mềm dẻo của phần eo, hay là cái mông tròn đến xuất sắc (ê? =’=) cũng làm cho người ta cảm giác được một loại sắc khí áp lực.

Mà nhìn kỹ vào khuôn mặt như ẩn như hiện, cũng tương tự có điểm mềm mại hơn là nam tính, nhưng này cũng không giống như ngũ quan của phụ nữ, làm cho hắn hiện ra một loại vẻ đẹp mang tính trung lập.

Mạc Du là một chàng trai vô cùng anh tuấn, nhưng khi tắm rửa xong, mặc quần áo ở nhà vào, tóc lại còn ẩm ướt giọt giọt nước xuống, thoát nhìn có cảm giác như một cậu bé ngây thơ.

Mạc Du cũng không thèm liếc nhìn người lang thang lấy một cái, cứ hiển nhiên đi ra khỏi phòng tắm, còn không quên tắt đèn cùng đóng cánh cửa phòng tắm.

Hắn từ từ quay về với nhịp điệu cuộc sống của chính mình.

Không có thứ đạo lý vì một người xa lạ thế kia lại khiến cho trong lòng của chính mình nổi loạn.

Sau khi cho hắn ăn no liền đuổi hắn đi thôi.

Nếu như hắn có quay lại thì liền báo cảnh sát.

Một bên nghĩ như vậy, Mạc Du một bên lấy ra thức ăn cùng cơm còn thừa, còn có vài quả trứng, không chút suy nghĩ đem tất cả trộn chung, lật lật trở trở chiên trên lửa, nấu ra một đĩa to cơm chiên trứng phi thường quỷ dị.

Hắn xoay người lại, người lang thang đã chảy nước miếng ngồi chồm hổm bên người hắn chờ cơm ăn rồi.

Mạc Du cau mày nói: “Đi lên bàn cơm chờ tôi.”

Người lang thang vô cùng chậm chạp bước chân ngồi vào bàn cơm, Mạc Du lúc này mới phát hiện người này đói đến mức sắp không còn khí lực nữa rồi, hình như đã thật lâu không có cái gì để ăn.

Sau đó Mạc Du đem đĩa cơm chiên trứng kia bưng đến trước mặt người nọ.

Mạc Du vô cùng đói bụng, nhưng phương thức dùng cơm của người lang thang lại lộ ra vẻ có giáo dục tốt, chỉ cần nhìn xem phương thức dùng đồ ăn của một người liền có thể thấy được người đó có giáo dục hay không.

Mạc Du cảm giác người này thật không đơn giản, tại sao lại lâm vào hoàn cảnh bi thảm như thế này?

“Anh tên là gì?” Mạc Du không nhịn được hỏi.

“Anh bạn nhỏ, nếu như muốn lập tức đem tôi đuổi đi thì không nên tỏ lòng tốt hỏi tên của tôi a”

Mạc Du có chút đỏ mặt, tâm tư của chính mình lại bị nhìn ra.

“Hơn nữa cậu hỏi tên họ của người khác trước thì cần phải nói ra tên họ của bản thân đi.” Lúc người lang thang nói chuyện, miệng cũng không có thức ăn ở trong, mặc kệ là có đói đến mức nào, thói quen trong cuộc sống một khi đã dưỡng thành sẽ rất khó sửa đổi.

Mạc Du có điểm then quá hóa giận, nhưng nghĩ lại thì người này nói cũng không sai, hơn nữa người này lại còn rất thần bí nhưng lại làm cho hắn cảm giác vô cùng có thiện cảm, đây là tình huống trước nay chưa từng có.

Đang định mở miệng nói ra tên họ của mình, lại nghe người kia nói: “Nếu như cùng nói cho nhau biết tên, như vậy liền sinh ra một loại ràng buộc, vậy thì cậu còn có thể dễ dàng đem tôi đuổi đi sao? Nếu như không biết rõ tên thì có thể đem một người coi như mảnh rác, tùy ý vứt bỏ rồi.”

“Ai tùy tiện vứt bỏ người khác?” Mạc Du bị hắn chọc giận.

Người lang thang lại ăn thêm một miếng cơm trứng, sau khi nuốt vào, ông nói gà bà nói vịt mở miệng: “Thật là khó ăn.”

“Đối với người có lòng tốt đem cơm cho mình ăn, anh đáp trả lại như vậy mà cũng được à?”

“Cảm ơn cậu, nhưng mà thật là khó ăn.” Người lang thang kỳ thật vừa ăn vừa nhúu mày, Mạc Du cũng không phải không chú ý tới, nhưng mà hơn phân nửa đĩa cơm chiên trứng cũng đã vào bụng rồi.

“Quên đi” Mạc Du cũng ăn một miếng cơm trong đĩa của mình, trong miệng liền tản ra một loại hương vị không nói nên lời, quả nhiên là không nên đem những thứ còn thừa ngày hôm trước bỏ chung với nhau, Mạc Du không nhịn được nói: “Thật sự là rất khó ăn.”

“Tôi không nói sai mà.” Người Lang thang nhướng nhướng mày.

Sau đó hai người cực kỳ ăn ý tiếp tục vực đầu ăn hai đĩa cơm chiên trứng siêu cấp khó ăn, cho đến khi không hện mà cùng phát ra tiếng cười.

Mạc Du một bên cười, một bên từ từ lấy bia từ tủ lạnh ra, đưa cho người lang thang một lon.

“Tôi sẽ giúp cậu nấu cơm.” Trong tích tắc khi người lang thang tiếp nhận lon bia liền chạm đến tay của Mạc Du.

Tiếp xúc da thịt khiến người ta mê say kia thoáng cái đánh sâu vào cảm quan của Mạc Du.

“Hả?”

“Coi như trao đổi, cậu cũng có thể giúp tôi đặt một cái tên.” Người lang thang lộ ra một nụ cười, đó là một nụ cười quá mức ôn nhu cùng mơ màng.

Có cảm giác rất giống như nhặt về một chú mèo hoang, giúp vật cưng đặt tên sao?

Hôm nay xảy ra những chuyện rất khó tin a.

Mạc Du trầm nghĩ.

## 4. Chương 4

Mặc dù như vậy, Mạc Du nhưng cũng không có ý định giúp người lang thang đặt tên, hắn muốn gọi người kia thì ‘này’ một cái.

Nhưng hắn ở cùng với một người mà như thế thì cũng thật kì quái, cái này không giống một cái tên để gọi lâu dài một chút nào, nếu gọi thành quen rồi, thế là tên của người lang thang liền là ‘Này’, kỳ thực để đại diện cho một người thì tên chính là một dấu hiệu, nghĩ muốn đổi liền đổi tên của một người, nhưng dấu hiệu của một người lại thể hiện cho cả một đời người, bỏ qua cái tên thì cũng coi như bỏ qua cả cuộc sống, người lang thang quá ư thần bí, cả người của hắn cũng tràn ngập những vòng tròn mê cung, hắn bỏ qua cái quá khứ bí mật không muốn cho ai biết, hắn không muốn nói, Mạc Du cũng sẽ không muốn biết.

Mạc Du đơn giản gọi người kia tên ‘A Uy’ (Uy nghĩa là ‘Này’ @\_@), bởi vì không có tên thì thật sự là rất bất tiện.

Không nghĩ tới Mạc Du lại bất ngờ khuất phục, vì người nọ mà đặt một cái tên vô cùng cổ quái, cứ như là lời trời buộc mà Bụt phán, A Uy ở trong nhà Mạc Du không chỉ đợi một buổi tối, dường như trận mưa nọ lại gặp một trận mưa to nữa mãi không chịu tạnh, bắt đầu cuộc sống chung kỳ quái, hai người đàn ông vốn không hề quen biết bỗng lại ở chung giữa một cái nơi nho nhỏ, ngoài ý muốn mà vừa vặn.

Có lẽ không nên nói rằng hai người đàn ông sống chung.

Ngày rồi lại qua ngày, Mạc Du bắt đầu có một ảo giác, hắn tưởng như hắn đang nuôi một con mèo.

Tại sao lại có cái loại cảm giác này chứ?

A Uy không hề bước chân ra khỏi nhà

Mặc dù không hề bước chân ra khỏi nhà nhưng A Uy luôn dựa đầu bên cửa sổ để ngắm quang cảnh đường phố.

Râu mép được cạo sạch mặc dù cũng không thật đúng là anh tuấn nhưng một thân hình cao ráo của người lang thang có chút ý vị làm cho Mạc Du có cảm giác được gian phòng này không giam nổi người kia, khi người kia từ cửa sổ nhìn tới đám người đang đi tới đi lui, cặp mắt hắc bạch phân minh kia rõ ràng lộ ra một vẻ ngang bướng.

Nhưng cái dáng ôm đầu gối ngồi ở trên cửa sổ lại vạn phần ưu nhã mê người, sau khi người này tắm rửa xong, nửa cơ thể để trần, biếng nhác mà bước từng bước đến bên cửa sổ, lúc đó trong nháy mắt đã hút đi toàn bộ ánh nhìn của Mạc Du.

Con người đó nhẹ nhàng nhảy lên trên cửa sổ, đem đầu gối khom lại, cong sống lưng liền để lộ ra màu hồng của những vết bồng, nhìn nghiêng xuống, ánh mặt trời chiếu vào người ấy hết như những tơ nhung xinh

đẹp chiếu trên da thịt, ửng lên vẻ nhu mềm sáng láng, Mạc Du phải nắm chặt tay mới có thể khắc chế đi cái ham muốn được chạm vào nó.

Khi ấy, Mạc Du còn không biết chính mình đã say mê người kia mất rồi.

Mạc Du chỉ là không sao tự chủ được cái cảm giác rằng người đàn ông kia thật đáng yêu, muốn chạm đến người nọ, muốn được cưng chiều người nọ.

Dù sao cảm giác có người ở nhà chờ mình về cũng quá mức tốt đẹp.

Nếu như là tình nhân thì khó tránh khỏi cãi nhau, nếu như là vợ lại khó tránh khỏi việc dài dòng, còn nếu như là A Uy, vốn đơn thuần chỉ là chờ đợi mà thôi.

Nghe được tiếng Mạc Du mở cửa, A Uy từ trên cửa sổ nhảy xuống, sau đó ngồi chồm hổm ở trên tấm lót sàn mềm mại nơi cửa, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, chỉ là mỉm cười nhìn hắn.

Được rồi, có lẽ là mỉm cười nhìn hộp cơm tiện lợi hắn cầm trong tay...

Bởi vì A Uy nấu cơm cũng vô cùng khó ăn, thật sự rất là khó ăn, khó ăn đến mức khó có thể tưởng tượng nổi, Mạc Du tại lúc sau khi ăn món mỳ mà A Uy nấu liền thề là sẽ tiến hành cuộc sống ăn cơm bên ngoài.

Trên bàn chính xác là có hai bát mỳ vụn khét loạn cả lên, bên trong chứa mấy viên thịt nhìn mắc ói, mấy cọng rau hôi xì, vừa vào cửa là đã thấy được cái mùi hết sức quỷ dị, trong bụng Mạc Du liền muốn nôn, đối mặt với vẻ mặt vô tội của người trước mắt, nghe người này cười nói: "Tôi chỉ đun qua chút canh thừa, hết lần này tới lần khác tử lạnh của cậu toàn đồ ăn thừa, rồi cả đồng đồ ăn đã quá hạn."

Lang thang lâu lắm rồi, hắn có thói quen với cuộc sống nhật thức ăn thừa, Mạc Du cũng có thói quen sống của một người độc thân với thể loại ẩm thực không chút khỏe mạnh nào, nhưng vì cái dạ dày đáng thương của hai người, Mạc Du sau này chung quy lại là mua đồ ăn tiện lợi về nhà.

Hắn mua nhiều hơn ra một hộp đồ ăn, dành cho A Uy đến giữa trưa ngày hôm sau có thể dứt lò vi sóng để ăn.

Buổi tối lúc xem TV, A Uy ở trên ghế salon co thân thể lại, nhìn vào TV mà ngủ gà ngủ gật, hàng lông mày vừa cong vừa dài đen tuyền dưới ánh đèn xanh dương của TV ẩn hiện ra sắc đen tím lộng lẫy, làm Mạc Du nhớ tới con bướm xanh của rừng nhiệt đới, một loài bướm hiếm có, trăm năm mới xuất hiện một lần, nhưng mà cơ hộ thì không thể cầu được, nếu mà gặp được người ta liền giữ trong lòng bàn tay, bóp chết, rồi cuối cùng làm thành tiêu bản.

A Uy đánh hắt xì một cái.

Mạc Du trong lòng bàn tay liền phát ngứa.

Đang muốn đứng dậy điều chỉnh nhiệt độ lên cao hơn, người bên cạnh bỗng mơ màng nhích nhích lại gần, thân thể lạnh toát kia bỗng chui vào trong lồng ngực ấm áp của Mạc Du, lại tiếp tục ngủ yên, thần sắc bình thản như thể vũ trụ quanh Mạc Du lúc này cũng vậy, bộ dạng an tâm ngủ làm cho Mạc Du nhăm lẩn rằng người kia quá đổi an tuấn.

Quá đổi bình yên, người đàn ông này.

Cho nên hắn không khỏi lộ ra vẻ xem xét con người này.

Nhưng nhìn vô mấy tiết mục chán phèo, phát đi phát lại vô số lần đến tận nửa đêm trên TV. Mạc Du lại có thể cảm thấy một cảm giác hưng phấn khó có thể tưởng tượng, ngày ấy giúp người kia tắm rửa trong trí nhớ hồi tưởng lại rất rõ ràng, ngón tay vẫn còn nhớ rõ cảm giác lướt qua trên da thịt kia, bây giờ ngón tay vì thế lại khao khát mà run lên, những mạch máu nhỏ trên đầu cũng dần nóng lên, nếu như không chạm đến (làn da kia ~~~), Mạc Du như cảm giác được bàn tay của chính mình giống y như ngọn nến bị tan chảy ra.

Hắn luồn tay xuống bên dưới lớp áo của người kia, bàn tay mò mẫm dọc theo đường cong của phần eo rồi dần đến phía những vết sẹo bóng, da thịt mát lạnh lại mềm mượt non nớt kia làm cho người ta không khỏi cảm thán, hắn vì thế không sao khắc chế được cánh tay của chính mình, cứ thế yêu thương mà vuốt ve dọc theo sống lưng bắt theo những vết sẹo, hưng phấn làm cho nửa người bên dưới cũng có chút cương lên mất rồi.

Muốn tìm một người phụ nữ tới để phát tiết một chút, nhưng người phụ nữ nào có thể sở hữu một làn da tuyệt mỹ như thế này?

Mạc Du đỡ lấy cái trán của mình, hắn phát hiện ra không chỉ hắn nhất về được một người kỳ quặc, chính bản thân hắn cũng thành một người biến thái rồi, tự nhiên lại có thể mê muội làn da của một người đàn ông khác, hắn nghĩ muốn dờ nhưng không thể, tay hắn tựa như bí người đàn ông này hấp dẫn, không còn chút năng lực chống cự.

Ông đây làm thế nào để chống lại cái lực hấp dẫn đáng nguyên rủa này đây!!

Sau đó, A Uy bỗng mở mắt, cặp con ngươi mê hoặc lòng người ngược lên nhìn Mạc Du, dường như khoe miệng cong lên một vòng cung, giọng nói trầm thấp mà khàn khàn vang lên: “Cậu thật sự không phải đồng tính luyến ái sao?”

Mạc Du nuốt một ngụm nước miếng, vấn đề này A Uy đã hỏi hắn hàng trăm vạn lần, hắn trả lời càng lúc càng chậm, càng lúc càng chột dạ: “Ai đồng tính luyến ái chứ, tôi mới không phải đồng tính luyến ái.”

Nói xong, Mạc Du liền vô cùng hối hận, cái phương thức trả lời quá là ngây thơ rồi, thế lại càng lộ ra vẻ mình chỉ là một thiếu niên còn trẻ mà thiếu kiên nhẫn.

“Cậu không phải à...” A Uy cười mà như không cười nói: “Thật đáng tiếc, tôi vẫn nghĩ cậu vốn là...”

Sắc mặt Mạc Du càng ngày càng có vẻ không xong rồi, hắn rút tay về, cố giữ nét mặt bình thường mà nói: “Tôi bất quá chỉ sợ anh lạnh mà thôi, muốn giúp anh cọ xát chút cho ấm.”

Hắn nói xong thì liền (lại) thấy hối hận, đây là cái lý lo ngu ngốc gì chứ, hắn đã đọc một đồng sách, sống đến hai mươi mấy năm, kết quả là nói ra mấy câu bỏ đi thế này.

Cái kia “Nhân viên có tiền đồ” chạy đi nơi đâu mất rồi.

“Uhm...” A Uy vươn vai, đánh ngáp một cái, lấy tay che đi bộ dạng biếng nhác đến mê người lại, rõ ràng nếu không tính khuôn mặt anh tuấn thì người này đã đầy vẻ mị hoặc rồi, hắn dùng cặp mắt mơ màng nhìn Mạc Du, mơ hồ không rõ mà nói: “Thật sự rất đáng tiếc, bởi vì tôi phải...”

“....”

A Uy không để ý đến Mạc Du đã hóa đá, duỗi lưng một cái, đem hai chân để giữa không trung một chút mới chạm tới mặt sàn, lại nhìn Mạc Du nói: “Tôi đi ngủ trước, ngủ ngon.”

Sau đó hắn không một tiếng động mà đi tới bên mép giường của Mạc Du, nơi được trải miếng đệm đó chính là chỗ ở nhỏ bé mà hắn đã ngủ hơn một tháng nay rồi.

Cái tính sạch sẽ lại còn vô cùng yêu giường của Mạc Du không cho phép A Uy bò lên trên cái giường cao cấp của hắn.

Hơn nữa hai người đàn ông mà cùng nằm chung một cái giường thì quả là buồn ối.

Mạc Du ngồi yên tại phòng khách một lúc lâu mới tắt đèn rồi nằm lên giường của chính hắn, sau đó thì không cách nào ngủ được.

A Uy vốn là đồng tính luyến ái...

Mạc Du phiền não...

Hắn hắn là phải lo lắng cho trình tiết của chính mình, nhưng hắn cũng rất rõ ràng, hắn thực sự phải lo lắng chính là trình tiết của A Uy kia.

Hắn đã nhất cái thứ phiền toái gì về nhà thế này?

## 5. Chương 5

Trước kia chưa bao giờ cảm thấy được đêm tối dài đằng đẵng, luôn là nằm trên giường là có thể dễ dàng ngủ, dù sao thì công việc ban ngày quả thực là quá mệt mỏi, mặc dù vốn là công việc văn thư trong văn

phòng, nhưng là cái loại lao động tri thức này thường có cảm giác uể oải khác xa với cảm giác của lao động chân tay, cho nên vừa đến thời gian được ngủ thân thể liền tiến vào giấc ngủ luôn.

Nhưng gần đây lại...Lâm vào tình trạng mất ngủ...

Người ngủ ở bên dưới giường, cuộn tròn trong ổ chăn, nhẹ nhàng hô hấp, nhiệt độ cơ thể tản ra, trong căn phòng tối truyền đến cảm giác rằng đang thực sự tồn tại. Mạc Du không tự chủ được mà nghĩ tới phía dưới lớp chăn bông, bị lớp quần áo mỏng manh bao trùm là...Là làn da với những vết bỏng hồng hồng.

Sau đó trần trọc khó có thể ngủ được.

Liên tục mấy ngày mất ngủ làm ảnh hưởng đến công việc, việc này quả thực làm cho người ta tâm tình mất không chế mà không hề báo trước.

Cùng ngày hôm ấy tan ca, trong buổi họp ban, bởi vì tâm tình không tốt, Mạc Du liền không thể kìm chế được bản thân, ăn nói rất thất lễ, dù mọi người ở đây đều tươi cười, nhưng hấn lại loáng thoáng biết được đại sự không ổn, nhưng cái loại vô ý này đã phá hư ấn tượng, thường thường người ta lấy số năm làm việc để đánh giá thành tích, dù sao thì cả phòng làm việc hợp lại cũng chỉ được có hai người được số điểm cao, hấn cho dù không làm sai bất cứ chuyện gì, không nghĩ đến là bản thân lại bị xếp hạng B.

Ngày hôm đó mọi người tụ họp lại cùng đến quán rượu, trưởng phòng càng ngày càng táo tợn lên tiếng kể về chiến công anh dũng của mình năm đó, mọi người liền toàn lực mà vỗ mông ngựa [\*1], Mạc Du cũng cảm thán mà nói vài câu nịnh hót.

Xem cái hành vi lấy lòng thủ trưởng này phải dấu điểm biểu lộ hết sức khéo léo mới làm cho người khác cảm thấy không quá rõ ràng mà sinh ra chán ghét.

Nhưng kỳ thật là thật sự làm cho người ta phải chán ghét...

Mạc Du bày ra gương mặt anh tuấn tươi cười làm cho người ta phải mê muội, ít nhất thì khuôn mặt này có thể giúp hấn tăng thêm một chút cảm tình trong mắt người khác.

“Mạc Du cũng chỉ có gương mặt này là đáng giá.” Nam đồng sự là thủ thư nhưng lại nói ra một câu như vậy.

Thật sự là một ngày với mọi việc không chút thuận lợi, bởi vì uống rượu quá lâu, không thể làm gì khác hơn là ngồi xe taxi về nhà, làm cho Mạc Du ngăn cản không được nổi chán ghét.

Hấn xuống xe, ngẩng đầu nhìn trên cao, trong phòng đèn không còn sáng, A Uy đại khái chắc đã ngủ rồi.

Lúc hấn trèo lên cầu thang liền cảm giác cả cái cầu thang vận vẹo, rốt cuộc là dẫm lên chỗ nào mới dẫm được vào bậc thang, thế là làm cho hấn thật lâu mới đến được cửa nhà, sau đó thật lâu mới tìm được chìa khóa.

Nhưng, lại tìm không được cào lỗ khóa.

“Chết tiệt...” Mạc Du tức giận mắng, nghĩ tới hấn có nên bấm chuông cửa hay không, nhưng lại nghĩ không muốn đánh thức A Uy.

Người kia thích ngủ hơn hấn với người thường.

Nhưng tại sao phải đối với người đó tốt như vậy, coi như nửa đêm có bị đánh thức, giúp ân nhân của mình mở cửa thì hấn phải là việc nên làm đi.

Đang trong lúc còn đang buồn bực, cái chìa khóa đã cắm được vào ổ khóa, cuối cùng cửa cũng mở được ra rồi.

Ôm đầu gối, đôi mắt mê man buồn ngủ như thường ngày, A Uy đang ngồi chồm hổm ở cửa chờ hấn.

Mạc Du trong nháy mắt buồn bực dâng lên, khẩu khí không chút dễ nghe nói: “Làm cái gì chờ ở chỗ này, hôm nay không có mang cơm về nhà đâu.”

A Uy vô cùng chậm chạp lắc đầu, hiển nhiên là vốn đang ngủ được một nửa thì nghe được tiếng mở cửa liền tỉnh, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, ngay cả nói chuyện cũng chậm rãi chậm rãi từng chữ một: “Cậu hôm nay về rất muộn.”

“Thỉnh thoảng cũng muốn đi uống xã giao, không giống như anh, mỗi ngày chỉ ở nhà chờ cơm là tốt rồi, tôi là người có công có việc.”

“Uhm, Mạc Du vốn là một cậu bé rất cố gắng.”

Chỉ nghe một câu như vậy, bao nhiêu mạch điện chằng chịt trong đầu Mạc Du bỗng đều bị cháy hỏng, nhào về phía người trước mặt, đè dưới thân thể của mình, phần nộ mà nói: “Đừng có nói mấy câu nói mỉa mai như thế nữa, cũng đừng có suốt ngày gọi tôi là cậu bé, tôi đã trưởng thành rất nhiều năm rồi, anh có biết tôi cố gắng như vậy để làm cái gì không? Cố gắng cho cuộc kiểm tra sát hạch lên chức, sau đó sẽ thành cái dạng như lão trưởng phòng được ngồi tại cái ghế to bự, rồi dần dần bị tha hóa, mỗi ngày cùng với mấy kẻ có tiền cùng nhau làm mấy cái công việc nhảm chán, căn bản là không thèm để người khác vào trong mắt, chỉ cần lo đến tiền lương hưu của mình, cứ như vậy là đã có một công việc có tiền đồ! Cố gắng cái gì chứ? Tôi bây giờ cũng có thể đoán được cuộc sống của mười năm, hai mươi năm nữa, tôi là cố gắng chờ chết a!”

A Uy hình như đã bị làm cho khiếp sợ, cơn buồn ngủ đều đã chạy biến hết, hần vươn tay ôm lấy cổ Mạc Du, lộ ra nụ cười thấu hiểu mà nói: “Đó cũng bởi vì Mạc Du là một người có lý tưởng phải không? Cho nên mới đối với sự thật kia cảm thấy bất mãn, thật giống như một cậu bé.”

“Đã nói là không được gọi tôi là cậu bé, cứ như anh ý vào tuổi cao hơn mà tỏ thái độ cao cao tại thượng như vậy thực sự rất đáng ghét!”

Mạc Du thống hận hôn lên cánh môi đang gần trong gang tấc, chỉ vì hần muốn uy hiếp muốn người này phải lộ ra vẻ mặt bối rối khó xử.

Sau đó đầu lưỡi dần dần nếm trải tư vị của cái nơi xinh đẹp kia, khiến cho hần trong nháy mắt đã quên chính mình mạnh mẽ hôn một người đàn ông là vì cái mục đích gì, không nhận được mà liếm mút cánh môi của đối phương, dùng đầu lưỡi tách ra hàm răng vẫn còn đóng chặt, sau đó vui vẻ mút lấy nơi mềm mại đó, khơi gợi ra những tiếng rên rỉ quỵn rũ.

Thân thể của người kia vô cùng lạnh lẽo, nhiệt độ cơ thể thấp như vậy lại càng làm cho Mạc Du khắc chế không nổi chính bản thân mình, đem thân thể vì rượu mà như bốc hỏa tới cọ xát, dựa vào đó để tiêu trừ nhiệt độ.

Nhưng nếu như là từ trong ổ chăn chui ra thì không thể có nhiệt độ như vậy được.

Chẳng lẽ...Người này tại bên cửa đợi hần cả buổi tối sao?

Mạc Du hơi rời môi ra, tưởng rằng sẽ được chứng kiến vẻ mặt kinh ngạc của đối phương, lại không nghĩ tới người kia nhưng lại vươn đầu lưỡi liếm khéo môi, như suy nghĩ điều gì đó rồi nói: “Mojito?”

Mùi hương bạc hà trộn lẫn với rượu, hương vị pha lẫn chút ngọt, sau khi cổ họng cực kỳ mãnh liệt nốc rượu Mojito, Mạc Du hôm nay uống bao nhiêu chén chính hần cũng quên rồi.

Bây giờ còn là do con người hết như một con mèo nhỏ liếm láp, bởi vì qua nước bọt của Mạc Du, hai người lại như cùng uống một chén rượu.

Trong lòng Mạc Du liền dâng lên một cỗ lửa nóng, làm cho mấy chuyện khiến cho hần thẹn quá hóa giận bỗng biến thành mấy việc vụn vặt nhỏ nhặt, nhưng chính mình lại càng ngày càng khó khắc chế thứ dục vọng ngày càng to lớn.

Nội tâm bị người này khiêu khích, hết như bị một con mèo cào nhẹ làm cho ngứa đến tê dại khó nhịn.

Vén lên chiếc áo ngủ của đối phương, Mạc Du hưng phấn hết như một con chuột bị lên cơn cảm dỗ, mất lý trí, rơi vào cái lồng giam dục vọng, hần vươn đầu lưỡi còn vương vị bạc hà liếm lấy da thịt của người trước mặt, nâng tay xoa bóp dọc theo những vết sẹo bỏng, những nơi bị hần chạm qua đều như một lần nữa nóng lên, dục hỏa chạy đến với tốc độ mà hai người tưởng tượng thôi cũng đã thấy thực nhanh.

“....Không được....” A Uy rốt cục cũng bắt đầu phản kháng.

Dục vọng của đàn ông đang khí thế hùng hực, tăng vọt hết như nước sông, tràn qua cả con đê lý trí, đem hết thấy mọi thứ nhấn chìm xuống.

Không bao giờ có thể ung dung mà chống đỡ.

“Bây giờ mới nói không được, trước kia không phải anh đã khiêu khích tôi sao.”

“Ah a...không phải...không phải khiêu khích, chỉ là cảm thấy phản ứng của cậu rất đáng yêu....Ah....”

A Uy bị nắm lấy thứ dục vọng kia, ngón tay của Mạc Du xoa bóp đầu đỉnh, làm cho hắn chỉ có thể như một con mèo bị rơi xuống nước mà run lên, phát ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào.

“Ai kêu anh muốn đùa bỡn với người kém tuổi hơn, đây là sự trừng phạt.”

“Ah....Xin lỗi,nhưng....đừng....”

Cúi xuống làn da căng mịn phía dưới, điểm xinh xắn trước ngực bị ngón tay Mạc Du quấy nhiễu, khiến cho phản ứng lại càng mạnh, phía trên cùng phía dưới cùng bị đùa bỡn, bị ra sức vuốt ve, (A Uy) dùng móng tay cào mạnh vào sàn nhà, nhấn nạy chịu đựng những khoái cảm từ hạ thân, Mạc Du đang liến láp trên đầu nhũ, cảm giác được hạ thân của người kia bắt đầu dựng lên liên càng mạnh mẽ cần kéo điểm nhỏ ướt át kia, bởi vì điểm mẫn cảm trên dưới đều bị ngón tay chơi đùa, nam nhân liền phát ra những tiếng rên rỉ, tại bóng tối nghe rõ mồn một.

Mặc dù không nhìn rõ lắm khuôn mặt của đối phương, nhưng vẻ mặt hoảng hốt lúng túng của người kia sẽ gợi cảm đến cỡ nào, Mạc Du chỉ tưởng tượng thôi thì nửa thân dưới đã ngóc lên rồi.

Mặc dù đối tượng ân ái vốn là một người đàn ông, nhưng việc này hiện giờ hình như đã không có vấn đề gì nữa rồi.

Hắn vô cùng muốn xâm phạm người này!

“Đàn ông cùng đàn ông trong lúc đó hẳn là cũng làm thế này?”

Mạc Du vuốt ve cặp mông của người kia, cặp mông tròn đều xinh xắn bị giữ lấy, độ cong tròn vừa vặn với bàn tay của Mạc Du, tách chúng ra hai bên, ngón tay của Mạc Du nhẹ nhàng chạm vào cửa mật động.

“Ah....”

“Nơi này cũng thật mẫn cảm nha?”

Mạc Du híp mắt, chuyên chú vào cảm giác của đầu ngón tay nơi mật động hé ra hợp lại, tựa hồ như muốn trượt vào.

Một bên nghĩ muốn, vậy là liền hành động, luồn một ngón tay vào.

“Ah Ah...đi ra...”

“Chật như vậy, so với phụ nữ còn chặt hơn, làm thế nào có thể đi ra đi vào được chứ?”

“Không được...Cậu không phải đồng tính luyện ái...Ah...Lấy ra đi...”

“Người vẫn luôn nói tôi là đồng tính chẳng phải là anh sao?”

“Đó là...trêu đùa...để cười thôi...Ah...”

“Đã luồn tới một ngón rồi, anh lại kẹp chặt như vậy, làm thế nào lấy ra được chứ? Buông lỏng một chút tôi sẽ lấy ra.”

Mạc Du cảm thấy người trong ngực không ngừng hít thở, ép buộc bản thân phải buông lỏng, vì ngón tay tò mò muốn tiến vào bên trong, thừa dịp người nọ buông lỏng, làm cho bên trong miễn cưỡng có thêm không gian, ngón tay tay của Mạc Du chẳng những không chịu rời khỏi mật động, thậm chí còn luồn ngón thứ hai vào.

“Cậu...”

Căn bản không kịp trách móc Mạc Du lừa mình, ngón tay nơi mật động đã mạnh mẽ di chuyển, thân thể trong nháy mắt bỗng vô lực, một chút sức lực giây dựa cũng không còn, trừ những tiếng van xin rời rạc, cũng không đủ sức để nói thêm gì nữa.

“Hình như đã biến nhuyễn rồi.”

“Nơi đó...Ah...Đừng đụng tới..”

Người trong ngực cong thân thể lên, tại bên tai Mạc Du phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

“Điểm G sao? Thì ra đàn ông cũng có thứ này...”

Mặc dù muốn phản bác, nhưng như đã bị tước đoạt khả năng ngôn ngữ, bị buộc đến cực hạn khiến A Uy mò lấy gối đầu bên cạnh, ôm gối mà miễn cưỡng phát tiết một chút dục hỏa, nhưng nơi bị ngón tay xâm nhập đã bốc hỏa đến độ không thể tưởng tượng nổi nữa rồi.

Hắn đã thật nhiều năm không bị đàn ông chạm qua, nhưng trước đây cùng một người đàn ông ân ái cũng không bị khiêu khích thành như vậy.

Cho dù cả người đầy mùi rượu, Mạc Du vẫn là một người đàn ông hết sức ôn nhu, nghĩ tới đây, trong lòng hắn bỗng có điểm chua xót.

Nhưng muốn nghĩ cũng không nghĩ được nhiều, điểm mẫn cảm kia không ngừng bị chơi đùa, ngón tay cọ xát tại điểm nóng trong huyết động, vừa thoải mái lại vừa đau đớn, mặc dù trong miệng liều mạng hô ừm, không được, nhưng lại cầm gối đầu mà xát điểm nhỏ trước ngực, càng làm kích thích hỏa hoa, cắn lấy góc gối, nhưng lại không che nổi tia dâm loạn từ trong miệng chảy ra, tiếng rên cổ che đậy lại càng làm cho trái tim người ta ngứa ngáy khó nhịn, mỵ thái như vậy giấu trong bóng tối, làm cho người ta thầm cảm thấy thật đáng tiếc.

“Ah Ah....”

Đột nhiên lúc đó, Mạc Du rút ngón tay ra khỏi thân thể hắn.

“Tách!” Tiếng công tắc đèn mở lên.

Bộ dạng của nam nhân vì vậy hiện ra rõ mồn một.

## 6. Chương 6

Mạc Du đỡ cái trán, từ trên cao nhìn xuống con người kia.

So với hắn tưởng tượng...còn hơn.....?

“Ồ ah...” Đối với ánh sáng bất thành linh mở lên, nam nhân dùng gối che khuất khuôn mặt lại, biểu tính mãnh liệt bất mãn.

“Không được. “Mạc Du giữ chặt thắt lưng người nọ, cả khuôn mặt đằng đằng sát khí.

Con người này Mạc Du không hề biết tên, cũng không biết một chút về quá khứ, nhưng con người này lại đẹp đến kinh ngạc.

Cơ thể cân xứng với những vệt bông tinh tế, ngọn lửa làm bông lại tạo ra một đóa hoa hồng đỏ tươi, Mạc Du quỳ hai chân trước người kia, không kìm lòng nổi mà đưa tay vuốt ve nơi da thịt ấy, đây là do mấy trăm vạn ngọn lửa nhỏ mới có thể thêu dệt ra nét hoa văn đẹp đến thế, có thể tình huống khi ấy có biết bao nhiêu nguy hiểm, chỉ cần vị thần số mệnh có một chút sai lầm, có lẽ hôm nay A Uy cũng không thể nằm ở trước mặt hắn rồi.

Mạc Du dùng đầu lưỡi liếm vệt bông, từ bắp đùi hướng dần lên trên, dùng đầu lưỡi lướt qua thân thể đó, người nọ kịch liệt run rẩy, từ gối đầu truyền đến tiếng nói ấp úng: “Cơ thể tôi rất xấu...”

“Không xấu chút nào, anh đẹp đến mức làm cho tâm trí tôi không chịu nghe lời, cả ngày chỉ nghĩ đến anh, căn bản không cách nào chuyển tâm vào công việc, anh phải chịu trách nhiệm.”

“Cậu gạt người.”

“Tôi không gạt anh, anh ngay cả nơi này cũng rất đẹp...” Mạc Du dùng đầu ngón tay chạm đến phân thân của đối phương, làm cho nơi ấy tiết ra càng nhiều ái dịch.

“Còn có nơi này cũng rất đẹp...” Mạc Du như thế nào cũng không thể tưởng tượng sẽ có một ngày làm ra cái chuyện như thế này, bất quá hắt thấy việc này đều diễn ra một cách thật tự nhiên, hay là do rượu làm hẩn say?

Hắn cúi đầu liếm láp cơ thể người đàn ông đó, hắn – thực sự nằm mơ cũng không nghĩ hắn sẽ có ngày như vậy.

Xem ra hắn thực sự mê luyện con người này mất rồi.

“Ah ah...Xin đừng làm vậy nữa, tôi thực sự không xứng...” Dưới lớp gối mang theo âm thanh khóc phẫn kháng, nhưng thân thể của hắn lại phản ứng hoàn toàn trái ngược với lời nói.

Thân thể nọ kịch liệt vặn vẹo, trên cơ thể cân xứng đó phủ hoạ những vệt sắc hồng nhạt, một màng lớn vết bóng, hòa lẫn vào nhau tạo ra một hình ảnh vô cùng diễm lệ, mỹ thái xinh đẹp biến hóa theo vũ điệu của khoái cảm, trải qua hơn một tháng bồi bổ, người này thân thể đã đầy đặn hơn rồi, càng đủ để người ta có thể tiến sâu vào khai quật.(câu này khó hiểu ha ~~~).

“Tôi thực sự điên rồi...” Mạc Du đọc thoại, đỡ lấy hạ thân của chính mình, thông thả tiến nhập vào bên trong cơ thể người nọ.

Một bên tiến vào, Mạc Du dùng tay giựt đi gối đầu mà A Uy che mặt.

Vô luận như thế nào, cũng muốn nhìn mặt của hắn.

Nghênh đón tầm mắt của Mạc Du chính là khuôn mặt đầy bi thương, một con người với tâm hồn bị ám ảnh bởi quá khứ, bị hắn mạnh mẽ mở ra lớp màng bảo hộ nên hôm nay yếu ớt không sao chịu nổi một kích, đôi môi luôn nói ra lời châm chọc gờ đáy đã trở nên sưng đỏ ướm át, lại một lần nữa nói: “Ah umh ah...Tôi...Không xứng...Tôi...Ah...”

“Tôi không xứng...”

Thâm tâm Mạc Du bỗng nhói đau, hắn đột nhiên rõ ràng, dự vọng của chính mình không chỉ khao khát thân thể của đối phương.

Hắn muốn giải mã con người này, muốn biết cái quá khứ không muốn cho ai biết kia, muốn biết tại sao lại mang trên mình vết thương do lửa thiêu, đóng kín lại nội tâm chính mình, có đánh về giáo dục tốt nhưng lại lưu lạc đầu đường, cho đến tận bây giờ cũng không muốn đối mặt với vết thương tâm lý đó, đem chính mình giam cầm tại một nơi xa lạ.

“Không nên tự nói mình như vậy...” Mạc Du đau lòng hôn đôi môi của người kia, dự vọng tròn ở bí huyết càng quấn chặt lấy, bất động như vậy quả thực là một cực hình, nhưng Chính Mạc Du còn không biết trong lúc đó, hắn chỉ có thể ôm người kia mà nói: “Là tôi không xứng, tôi cùng lắm cũng chỉ là một nhân viên nho nhỏ, mà anh lại như áo quần thượng hạng giống Franck Sorbier hay là Christian Lacroix [\*1], là tôi không xứng đáng với anh...”

Người nọ ngây ngốc nhìn Mạc Du, cho dù đang ở trong cái tình trạng này, hắn vẫn không nhận được mà mở miệng phản bác lại: “Đây là...Kiểu ví von rách nát gì vậy?”

“Rất rách nát...Tôi biết...” Mạc Du cũng lộ ra nụ cười khổ, đau đớn mà nói: “Nhưng là tôi không thể nhận được nữa rồi...”

Người này nói nhiều quá rồi, chỉ còn một biện pháp làm hắn ngậm miệng lại thôi..

Mạc Du điên cuồng dao động thất lưng, làm cho người dưới thân như đang từng bước đi lên cái thang của dự vọng, thẳng tới đỉnh cao phía trước, ngay cả thở dốc cũng không nói.

Càng đừng nói đến chuyện mở miệng nói một câu.

Chẳng qua, Mạc Du tự nhiên thừa dịp say rượu cường bạo người mà mình nhạt về, sáng sớm ngày hôm sau khi tỉnh rượu, chính bản thân của Mạc Du cũng không có cách nào tin nổi.

Lúc ra khỏi cửa, người kia còn chưa tỉnh lại, vẫn nằm ở trên giường với bộ dạng có vẻ thê thảm, bộ dạng đó làm cho Mạc Du có điểm nhú mảy.

Lúc đi làm, Mạc Du liên tiếp nhìn đồng hồ, hần chưa từng lo lắng mà mong chờ tan ca đến vậy.

Hần muốn về nhà, hần muốn biết người kia bị hần phá cả một đêm có còn khỏe hay không.

Cho nên vừa đến khi tan ca, hần liền chạy thật nhanh đến nhà ga, sớm hơn một giây đồng hồ cũng tốt, hần chỉ muốn về nhà nhanh lên một chút.

Khi vội vã bước lên cầu thang, thở hổn hển mở cách cửa ra, chứng kiến cái thân hình ngồi chồm hổm trước cửa, hần đột nhiên yên lòng.

A Uy ngẩng đầu nhìn hần nói: “Cậu hôm nay không mua cơm tiện lợi về.”

Mạc Du căn bản không thể khắc chế nổi tâm tình kích động của mình hần xông lên phía trước ôm lấy con người kia, ngay cả đầu gối chạm đất làm đau cũng quên luôn, chỉ găt gao đem người kia giữ chặt trong ngực, như là muốn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, đem thân thể đó khắc sâu vào trong ngực của chính mình.

“Thật tốt quá, anh vẫn còn...”

Mạc Du thực sự sợ hãi khi về nhà, con người này biến mất.

Người nó hình như có chút bị hần hù dọa trong nháy mắt cả thân thể cứng ngắc, sau đó, thân thể mát lạnh đó mới thả lỏng, rúc vào trong lòng hần, hơi chầm chọc nói: “Lo lắng tôi rồi đi như vậy? Cậu là vì chuyện tôi hôm qua mà lo lắng sao?”

Trong miệng thì không chịu bỏ qua, nhưng hai tay lại vòng qua ôm lấy tấm lưng của hần.

“Tôi lần sau sẽ dịu dàng hơn.”

“Còn có lần sau sao? Tôi thật sự rất muốn chạy trốn...”

“Không được trốn!” Mạc Du thoáng lùi lại, để cho trán của hai người chạm vào nhau, hần phả ra hơi nóng trên bờ môi của Uy, đó là nhiệt độ thân thể rất cao, cực nóng giống như lời nói của chính hần vậy: “Không được rời khỏi tôi, hãy để tôi chăm sóc anh.”

“Ha ha...” Tiếng cười của A Uy bị gián đoạn bởi một nụ hôn, thay thế vào đó chính là âm thanh dâm mỹ.

Sau khi hai người rời môi, Mạc Du nhỏ giọng nói: “Bí mật quá khứ anh không muốn nói cũng không vấn đề gì, ở lại bên cạnh tôi thì tốt rồi.”

“....Tùy tiện nói với người khác một câu nói như thế này, cậu thật giống như một đứa trẻ.”

## 7. Chương 7

Mạc Du rất ghét bị đối xử như một đứa trẻ, nhưng hần cũng dần dần phát hiện ra, A Uy mượn cớ trêu chọc hần lại làm cho khoảng cách của hai người ngày càng gần lại.

Thực sự là một con người gian tà...

Không thể để cho người nọ toại nguyện được.

Một bên nghĩ như vậy, Mạc Du một bên nhìn TV, một bên là A Uy với cái thói quen tư thế cuộn lại, nửa buông xuống hai tròng mắt, làm thành một cái ổ tại một góc ghế salon, bộ quần áo bởi vì đã mặc nhiều năm nên cổ áo bị nổi lông (A Uy mặc áo cũ của Mạc Du mà ^),mơ hồ để lộ ra làn da hồng, hơi bất tỉnh, tầm mắt của Mạc Du thỉnh thoảng đảo qua đảo lại, cuối cùng cũng không chịu nổi hấp dẫn mà vươn tay đến.

A Uy phát hiện được ý đồ của hần, mở mắt, dùng đồng tử đen nhánh nhìn hần, có chút nghiêng đầu, đôi môi hơi hé mở, không cần nói ra lời nào cũng biết đây là biểu hiện phản đối.

“Cậu muốn làm gì?” Mạc Du giống như nghe thấy A Uy nói một lời như vậy.

Từ đêm đó sau khi say rượu loạn tính, A Uy liền đề cao cảnh giác.

“Lại đây, tôi chỉ muốn giúp anh lấy đi mấy sợi vải trên áo thôi mà, sẽ không làm cái gì quá mức đâu.” Chính Mạc Du cũng không thể tin tưởng vào giọng điệu trấn an của mình.

A Uy nheo mắt lại, cẩn thận tới gần, thần thái ấy hiển lộ ra như một con mèo nhỏ không chút nghi ngờ.

“Ở phía sau cổ áo, có mép khâu bị bung...” Mạc Du chỉ thị A Uy nằm lên trên đầu gối của hắn.

Thừa dịp xử lý mấy sợi vải, Mạc Du liền cho tay luồn xuống dưới lớp áo của A Uy.

Vừa mới chạm đến làn da ngày nhớ đêm mong kia, người trong lòng đã giật bắn lên, lẫn đi đâu mất....

Cuối cùng suốt khoảng thời gian ngắn ngủi buổi tối hai người ở chung, A Uy không muốn đến gần Mạc Du.

Việc này thực sự là cú đả kích lớn đối với hắn, liên tiếp vài ngày sau, Mạc Du đều không hề chạm tới, bình thường tuyệt đối không dám phạm sai lầm, uể oải cực kì.

Từ khi rời quê hương đến nơi này sống một mình, Mạc Du lần đầu tiên cảm thấy trống vắng như thế.

Nghĩ muốn chạm vào người kia, nhưng chạm không tới....

Hắn cũng từng nghĩ lại một lần nữa mượn rượu giả vờ điên, nhưng nghĩ đến A Uy nửa đùa nửa thật nói muốn chạy trốn thì ngay cả uống rượu hắn cũng không có dũng khí.

Trống vắng sắp phát điên lên rồi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Mạc Du cứ như vậy mà hình thành thói quen thờ dài, làm việc thờ dài, đi bộ thờ dài, ăn cơm thờ dài, uống nước thờ dài, quét dọn nhà cửa cũng thờ dài, lau bàn cũng thờ dài, tắm rửa lại thờ dài, xem TV lại tiếp tục thờ dài, thậm chí nằm mơ cũng không nhện được mà thờ dài, bởi vì hắn thường xuyên phải nắm chặt tay để nhấn nhai dự cảm, cuối cùng lòng bàn tay cũng in luôn vết móng tay, mà đây cũng là do cái nguyên nhân thờ dài.

Rốt cục có một ngày, ngay khi lúc Mạc Du đã hoàn toàn từ bỏ việc đến gần A Uy thì cái con người cao ngạo thần bí kia lại lặng lẽ tới gần, cái gì cũng chưa nói, chỉ là đi từ nơi cửa sổ mà bình thường hay ngồi đến gần Mạc Du để giúp hắn chỉnh lại tóc.

Mạc Du cảm động tưởng sắp chết luôn.

Nhưng hắn cái gì cũng không nói, cũng không có làm cái gì, chỉ là hô hấp bình thường, không dám lộn xộn.

Hai người dựa sát vào nhau, yên tĩnh một hồi lâu.

“Muốn chạm vào sao?” Phá vỡ bầu không khí trầm mặc chính là A Uy.

“Uh.” Mạc Du gật mạnh đầu.

“Vậy thì chạm đi.”

“Uh.”

Ngón tay run rẩy cách lớp vải móng bắt đầu di chuyển dọc theo vệt lửa bỏng mà thăm dò, theo đường vân uốn lượn như trạm khắc, hắn lại thờ dài một tiếng.

“Cho cậu chạm vào rồi, tại sao còn thờ dài?”

“Có thể ....cởi quần áo không?”

A Uy ngồi dậy, cặp mắt hắc bạch phân minh mở to nhìn Mạc Du, khuôn mặt bình thường không chút thay đổi bỗng xuất hiện vẻ dọ dẫm.

“Không cởi cũng được mà.” Mạc Du giơ cao tay đầu hàng, đồng ý để cho hắn chạm vào cũng thật là vui quá rồi.

Nhưng A Uy lại thông thả cởi áo phông, để lộ ra nửa người với những vết ửng đỏ.

Hai cánh tay đang giơ cao của Mạc Du bỗng hạ thấp xuống, biến thành tư thế dụ dỗ.

Nửa người trên để trần, A Uy chấp nhận lời dụ dỗ, chui vào trong lòng hắn.

Thật đáng yêu a.....

Mạc Du không nhin được mà nghĩ như vậy, toàn thân tựa như ngâm mình trong mật ong pha lẫn với chanh, dâng lên một cảm giác vừa ngọt ngào lại có vị chua xót.

Một bên đồng ý cho Mạc Du vuốt ve, thân thể A Uy đầu tiên không thoải mái cũng dần thả lỏng ra, tại lòng ngực ấm áp, thân thể với những vằn lửa kia thực sự làm cho người ta cảm giác muốn yêu thương, Mạc Du vuốt ve rồi lại vuốt ve, dần dần, ngay cả da những nơi không bị lửa bén cũng trở nên hồng hồng rồi.

Hơi thở hỗn hển bị đè nén tựa như không nghe thấy, nhưng Mạc Du lại có thể nghe được.

Rất đáng yêu a....

Không cần hỏi cũng biết, A Uy thích được hân vuốt ve, nếu không đã không phát ra thanh âm thoải mái đến vậy.

Ngón tay dừng tại cơ thể kia tựa như trong một thời gian ngắn ngủi mà cũng thật dài, ngắn ngủi bởi vì làm cho A Uy mỗi một giây lại càng thêm khao khát mà rên rỉ, dài bởi vì mỗi một khoảnh khắc đó da thịt hết như bị thiêu đốt, tê dại, đau đớn.

Cơ thể cố kiềm chế của hai người cũng vì nguyên nhân dục hỏa mà nóng lên, nhưng cánh tay của Mạc Du lại không có dấu hiệu rằng muốn tiếp tục làm chuyện xa hơn, ví dụ như, làm tình.

Toàn bộ thân thể A Uy, tràn đầy co dãn, hết như sự mềm dẻo của một chú mèo nhỏ, bây giờ đã mất đi cái ưu nhã thần bí của khi trước, chỉ có thể ở trong lòng Mạc Du run rẩy thổn thức, không bao lâu sau, ngay cả đầu khớp xương của A Uy cũng như tan ra, vô lực yếu mềm dựa người vào Mạc Du, cánh tay của Mạc Du nhưng lại chỉ cố gắng gia tăng sức nóng bằng cánh di chuyển trên làn da với những vết thương kia mà không hề giúp A Uy ngồi thẳng dậy.

A Uy không có năng lực kháng cự chỉ có thể dựa sát trên người Mạc Du, muốn vùng vẫy, kháng nghị nhưng cũng không làm Mạc Du ngừng lại được.

Cả gương mặt A Uy lộ vẻ khó nhin khi ma sát qua lớp vải quần của Mạc Du, cả gương mặt ửng hồng ửng đỏ làm cho Mạc Du khí huyết dâng trào, đôi môi mềm mại cố mím lại để kiềm chế những tiếng rên rỉ, Mạc Du phát ra một tiếng gầm từ cổ họng, gục đầu xuống, nheo mắt lại, mái tóc ngày thường được chải chuốt cẩn thận gì đây do cúi đầu mà lòa xòa buống xuống, nhưng cũng chẳng thể che lấp được ánh mắt tràn ngập ham muốn, hân thấy đôi mắt đen tuyền của A Uy vì lửa dục mà mở to, lông mày đen dài khẽ chớp làm cả gương mặt càng trở nên quyến rũ.

Mạc Du ấn đầu A Uy, ngón tay vùi đầu người kia vào nơi ấy, nửa bắt buộc, nửa dụ dỗ làm cho A Uy hôn lên thứ dục vọng của hân, A Uy chỉ là nhẹ nhàng nửa cần nửa liếm, vươn đầu lưỡi liếm đến đỉnh đầu thì quần (của Mạc Du) cũng đã ướt, không biết đó là thể dục của Mạc Du hay là nước miếng của A Uy.

Cách càn quấy này làm cho Mạc Du cực kỳ phấn khích, mạnh hơn bất cứ thứ gì.

Mặc kệ là người liếm láp hay kẻ bị liếm, tâm hồn đều trở nên tê dại, thân dưới vì vậy cũng tạo thành một mảng lửa nóng.

“Anh có biết hay không anh gần đây rất xấu bụng?”

Âm thanh khàn khàn do dục vọng của Mạc Du vang lên, bên tai A Uy chịu không nổi kích động này, cơ thể nằm sấp nhưng cái mông lảng mẫn lại vểnh lên, phát ra những tiếng kêu rên làm nũng.

Nón tay Mạc Du men theo những vệt bóng mà di chuyển, càng lúc càng di chuyển đến khu vực nguy hiểm, cởi ra chiếc quần ngủ vướng víu, một chút một chút tiến gần đến vùng cấm, ngón tay đảo quanh nơi đang dựng thẳng, để lộ ra trong không gian tiếng thể dịch chảy xuống, đem cả mảng ghế sofa nhiễm bẩn.

A Uy chịu không nổi sự hành hạ chậm chậm như thế này, đem mặt vùi vào quần của Mạc Du, mỗi một hơi thở từ miệng đều phả vào nơi mẫn cảm nhất của Mạc Du.

“Anh có biết rằng tôi khổ sở đến sắp chịu không nổi rồi không?”

A Uy lắc đầu, ngay cả cái mông cũng theo đó mà có chút lay động.

“Anh có biết rằng đây đều bởi vì anh cách tôi quá xa?”

A Uy ngẩng đầu, đôi mắt to tròn ướt át nhìn Mạc Du, nghi hoặc nói: “Tôi còn không rời khỏi nơi này a...”

“Nói dối....”

## 8. Chương 8

Mạc Du đột nhiên nắm lấy phân thân của A Uy.

“Ah...” A Uy một lần nữa tựa đầu chôn vào giữa hai chân của Mạc Du.

“Anh biết rõ tôi khát khao, vậy mà trốn tránh tôi, một căn phòng nhỏ xíu cũng có thể cách xa tôi như vậy, tôi có phải mua một cái lồng sắt đem anh nhốt vào trong, để anh không thể trốn nữa, trừ trong lòng tôi, nơi nào cũng không thể đến được.”

“Tôi không biết...” A Uy từ bên dưới hạ thân Mạc Du nói lên: “Nhưng tại sao cậu lại có sở thích chạm lên những vết sẹo bóng của tôi?”

“Tôi cũng không biết...”

Mạc Du đem A Uy từ ghế salon đến bên giường, đây là lần đầu tiên A Uy nằm ở trên chiếc giường vừa mềm vừa rộng này.

Thân thể trần trụi tiếp xúc với lớp vải sa tanh thoải mái đến độ làm cho người ta phải ngây ngất.

Ai cũng không được phép ngủ trên giường, vậy mà Mạc Du lại có thể để hắn nằm lên.

Nói chính xác là nằm sấp.

A Uy hết như một chú cún nhỏ quỳ sấp xuống, bị ép phải giơ cái mông lên để lộ ra bộ vị đáng xấu hổ, mặc dù đôi mắt không nhìn thấy chuyện gì xảy ra nhưng bí huyết nóng rực bị cảm giác của dịch bơi trơn lạnh lẽo đưa vào không khỏi làm cho cả người run rẩy.

Ngón tay của Mạc Du cũng lạnh như băng.”Tôi rất cô đơn, thành phố này làm cho người ta cảm thấy thật cô đơn, cuộc sống này làm cho người ta cảm thấy thật cô đơn...Không đúng! là anh làm cho tôi có cảm giác thật cô đơn.”

Động tác của Mạc Du cũng rất kịch liệt, ngón tay tại bí huyết của A Uy cứ ra lại vào, bí huyết từ từ điều hòa được, vểnh lên ngênh đón ngón tay mà dao động, bởi vì khắc chế không được hành động tình sắc của chính mình, A Uy rên rỉ đem mặt vùi vào trong lớp gối.

Mạc Du nhưng lại không buông tha cho người kia, hắn kéo quần ngủ xuống, đưa chính thứ cực đại của mình để nơi của động, thân thể áp trên lưng A Uy, lồng ngực cọ sát tấm lưng trần kia, hạ thân cũng không ngừng chạm vào cửa động.

Mà lời nói thì lại đánh vào nội tâm...

Hắn tại bên tai A Uy thầm thì, giống như hạ bùa chú; “Anh phải chịu trách nhiệm chữa trị bệnh cô đơn cho tôi, thuộc về tôi...”

Phân thân nóng rực theo lời nói mà từng chút từng chút đưa vào trong cơ thể, ngón tay của A Uy bấu chặt vào tấm ga giường, vừa khóc vừa la, nhưng không có biện pháp, thân thể lại thành thật phản ứng ra nội tâm vui thích.

Một người nhiệt độ cơ thể rất thấp, không thích hợp với cuộc sống trống rỗng của đô thị, nhưng nhiệt độ của hai người lại vừa vặn, thân thể cùng dựa vào một nơi để chia sẻ hơi ấm, sẽ không vì trống vắng mà mất đi hơi ấm.

Mạc Du từng rất thèm muốn phụ nữ.

Mang thai, sau đó là sinh con, tựa như có trong tay một bảo vật.

Hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ sẽ sở hữu bất cứ điều gì.

Chỉ là ôm con người này trong lòng nhưng lại không giống thế.

Hắn muốn có được A Uy, hắn muốn vĩnh viễn ôm con người này.

Không thể trách hắn sao lại có ý nghĩ ngây thơ đến vậy, dù sao hắn cũng chưa từng trải nghiệm qua cảm giác thỏa mãn đến thế.

Ôm một người tựa như ôm cả thế giới trong lòng, trái tim bởi vì đập quá nhanh mà gần như sắp nổ tung.

A Uy chính là bảo vật của hắn.

Cuộc sống của Mạc Du chuyển biến một trăm tám mươi độ.

Công việc thuận lợi, quan hệ với mọi người cũng tốt, mọi thứ cũng vào quỹ đạo, việc lên chức cũng thuận lợi đến dị thường, tuổi trẻ đã lên chức cao, tiền đồ thực là sáng lạn, ngay cả cái khí thái của một người trẻ tuổi ngây thơ mới bước vào xã hội cũng biến mất, mặc dù vẫn ôn hòa như cũ, nhưng khuôn mặt nay càng thêm anh tuấn này lại phát ra vẻ trưởng thành khiến cho người ta phải ái mộ.

Nhưng hắn lại lên tiếp để rút lại một đồng người bên cạnh, cũng khước từ mấy vụ tiệc tùng ăn mừng, mỗi ngày đều chạy về nhà chăm sóc thú cưng.

Đúng vậy, hắn chăm sóc A Uy, có thể nói là như nuôi một chú mèo.

Nuôi mèo cùng nuôi chó không hề giống nhau.

Nói đến nuôi chó, con chó chính là con chó, còn chủ nhân chính là chủ nhân, nuôi mèo nhưng lại trái ngược, mèo chính là mèo, mà chủ nhân lại là nô tài.

Giải sầu loại bỏ sự cô đơn, nuôi chó không bằng nuôi mèo, bởi vì được người hầu hạ không bằng hầu hạ người khác tới mức 'đầy đủ', làm cho người ta chẳng còn thời gian mà nghĩ đến kỳ thật bản thân hơi bị coi thường.

A Uy vẫn duy trì cuộc sống không làm việc cũng như không ra khỏi nhà, mỗi ngày ở nhà chờ Mạc Du vuốt ve, hai người ở bên nhau thật gần nhưng thời gian ở chung ban đêm lại quá ngắn, giống như tâm nguyện còn chưa dứt thì đã hết thời gian rồi, Trên lưng Mạc Du toàn là những vết cào, ban ngày hắn liền giấu sau bộ tây trang nghiêm chỉnh, rõ ràng chứng cứ tình sắc ngọt ngào không muốn để lộ cho ai biết.

Hắn không nói, A Uy cũng không nói, nói bọn họ quan hệ bên trong vốn là 'người yêu'.

Hai người đều biết, sự tình không phải như vậy....

Quan hệ của bọn họ rất đơn giản...

Là nuôi cùng được nuôi.(còn hơn cả người yêu nha ^.<>

Cả đời nuôi một người, trời ạ, vậy thì ngọt ngào đến cỡ nào, một người đàn ông bình thường bắt quá cũng chỉ có nguyện vọng được như thế này, ít nhất đối với Mạc Du là như thế.

Hắn còn tưởng rằng sẽ như vậy đến vĩnh viễn, chỉ cần bàn tay hắn không rời xa làn da của A Uy, mà mà làn da của A Uy cũng không rời khỏi bàn tay hắn.

Khế ước cùng khế ước, dùng chính thứ xúc giác thần kì gắn kết.

Đêm hôm đó, như mọi ngày, hai người ôm nhau ngồi trên ghế salon, hắn vuốt ve những vết bỏng của A Uy, càng ngày càng sờ đến mất không che, A Uy bị kéo quần xuống ngồi dựa vào cổ Mạc Du, dồn dập thở dốc, chìm đắm trong cảm xúc được Mạc Du vuốt ve, khuôn mặt trưởng thành của A Uy lại càng thêm phần quyến rũ, cả người toát lên một thần thái cao nhã nhưng lại ngồi ngang trên thắt lưng Mạc Du mà vận vẹo, Mạc Du chỉ cần thẳng lưng dậy hắn sẽ bị đẩy đến mức vô lực rồi mềm người xuống, bí huyết bị thứ cực đại kia chiếm đoạt đến nơi sâu nhất, phát ra những tiếng khóc rên rĩ.

Tin tức mà phát thanh viên nói qua TV làm người ta vui vẻ thoải mái, âm thanh ầm áp êm dikh của phát thanh viên nói đến tin tức buổi tối nhưng Mạc Du lại không rảnh mà chú ý, tâm tư của hắn toàn bộ đều bị người đang ngồi trong lòng đoạt đi rồi.Xung quanh lưng đều lưu đầy những vết cào của người nọ, ngoài dấu hôn, còn có cả dấu răng nữa. Mạc Du một bên hưởng thụ cảm giác tiêu hồn khi được bí huyết hút sâu lấy,

một bên lại bị người trong lòng hung hăng cắn vào bả vai, răng hăm ngày càng sâu, đau đớn mãnh liệt như vậy làm cho Mạc Du mặc dù chỉ bị cắn một miếng thôi cũng cảm thấy kinh ngạc.

Phương thức ân ái vừa đau vừa sáng khoái, so với cách loài người ân ái thì biểu hiện giống như loài vật giao hoan càng thích hợp hơn.

Đàn ông cùng đàn ông trong khi quan hệ tình ái, đau đớn cùng khoái cảm vốn là hai chiếc xe chạy với tốc độ cực cao, chạm vào nhau liền tạo ra sự bùng nổ giới hạn của cảm giác.

Để lại A Uy sau khi cào xong đã hôn mê, Mạc Du tiến đến bên tủ lạnh mở một lon bia, cầm lon bia đi vào trong phòng tắm, kiểm tra xem vết thương trên vai của mình.

Quả nhiên là bị cắn đến chảy máu rồi...

Bởi vì hôm nay không có dầu bôi trơn đã tiến vào luôn, người kia chắc hẳn là muốn hấn phải phải cảm thấy đau đớn giống vậy, nhưng cũng có khả năng là người kia chỉ đơn thuần muốn cắn hấn.

Tóm lại, trước hết phải xử lý vết thương, nếu không A Uy mà nhìn thấy lại áy náy, và còn có thể cự tuyệt hấn cầu ái nữa.(cái đồ 35 =,=)

Mạc Du lộ ra nụ cười khổ, đơn giản sau khi tắm qua sẽ lập tức bôi thuốc.

Nước thuốc tiếp xúc với miệng vết thương liền dâng lên một cảm giác đau đớn, trong lúc này hấn bỗng nghe được những tiếng vang rất nhỏ.

Dự cảm không hay làm cho hấn đánh đổ lọ nước thuốc, dòng nước thuốc màu nâu chảy đầy bồn rửa mặt, hấn không thêm để ý tới mà đi ngay ra khỏi phòng tắm.

TV còn đang hiện ánh sáng xanh, nhưng trên ghế salon lại không có bóng người.Cửa ra vào có chút mở ra, gió đêm từ ngoài đã qua khe hở mà tràn vào trong phòng, đó là một trận gió làm cho trái tim người ta phải hoảng sợ.

## 9. Chương 9

Không có A Uy, cuộc sống của Mạc Du cũng không bị phá hỏng.

Mạc Du không lâm vào bi thương tuyệt vọng, hấn ngược lại mỗi ngày đều tràn đầy cố gắng mà đi làm, sau đó tại giữa thành phố mà lang thang tìm kiếm bóng hình của A Uy.

Hấn không biết bất cứ thông tin gì của A Uy, cho nên không thể báo cảnh sát, hấn chỉ có thể dùng phương pháp thô sơ, mang theo bản đồ mà tìm kiếm khắp thành phố, hấn không có xe, cho nên chỉ có thể đi bộ, như vậy cũng tốt, nhân tiện hấn cũng đến những nơi mà những người lang thang tụ tập, hấn cũng cùng những người qua đường nói chuyện, mang mọi ngõ ngách trong thành phố ra tìm kiếm, mỗi tắc đất đều đã đặt chân qua, chỉ vì muốn tìm ra tung tích của A Uy.

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, hành động kì quái thức trắng đêm để tìm kiếm một người của hấn cũng bị đồng nghiệp biết được, tiếp theo là thủ trưởng của hấn, sau đó lời đồn bị lan rộng, giống như vết cháy lan của ngọn lửa, rất nhanh, việc hấn là đồng tính luyến ái đã bị truyền khắp thiên hạ rồi, cứ ai nhìn thấy hấn thì thần sắc liền thay đổi.

Hấn không còn được coi là thanh niên tài năng, mà hấn bị coi là người 'kì quái', 'người điên' cùng với 'bệnh thần kinh', nhưng cũng có người âm thầm ủng hộ hấn, nhưng những người ủng hộ thì lại không có cha mẹ cùng gia đình hấn trong số đó.

Mạc Du không để ý tới mấy việc rắc rối đầy phiền muộn này, lời đồn đại này hết như tiếng muỗi kêu vo ve vào ban đêm, mặc dù âm thanh rất nhỏ đã giầy vò người ta rồi, nhưng hấn cũng không có ý định chỉ muốn sống một cuộc sống 'bình thường', tựa như một người mất ngủ, ngồi làm bạn với muỗi nhiều một chút cũng chỉ là lý do trốn tránh giấc ngủ mà thôi.

Bởi vì nhà nước cũng không thể tùy tiện đuổi việc nhân viên, bởi vì hần đồng tính luyến ái mà đuổi việc hần là một hành vi phản nhân quyền, cho nên những việc quấy nhiễu hần chỉ có thể ngấm ngầm làm sau lưng, hần bị thủ trưởng len lén ám chỉ điều đi đơn vị xa hơn.

Hần cự tuyệt, hơn nữa lại còn uy hiếp thủ trưởng muốn làm rùm beng chuyện này lên, nếu lộ ra quả thật là rất khó coi.

Cho nên mặc dù tiền đồ của Mạc Du hoàn toàn bị làm hỏng, nhưng ít ra trước mắt công việc cùng tiền lương cũng tạm thời giữ được.

Cửa cải đối với hần vốn không quan trọng, nhưng hần vẫn hết sức muốn giữ lại phòng trọ nơi hần ở, bởi vì A Uy còn có thể quay trở về.

Hần bắt đầu không khóa cửa, bởi vì A Uy không có chìa khóa, nếu như khóa cửa rồi thì người kia sẽ đi vào như thế nào?

Không quá vài ngày sau, trong nhà bị trộm sạch, những đồ vật đáng giá có thể mang đi, đồ điện trong nhà cũng đều bị trộm mang đi hết.

Đây là chuyện trong dự liệu, cho nên Mạc Du không báo cảnh sát.

Toàn bộ đều bị trộm sạch rồi cũng tốt, trong nhà chẳng còn gì, càng không cần khóa cửa.

Nửa năm sau, mẹ hần tới nhà trọ nơi hần ở, quỳ gối khóc, cầu mong hần hãy tỉnh lại, cầu hần đừng lo cho con người phụ bạc kia nữa, muốn hần kết hôn, mẹ cũng đã tìm được người phụ nữ nguyện ý gả cho một tên ‘đồng tính luyến ái’ như hần.

Mẹ còn len lén giúp hần đến miếu chặt hoa đào, cầu cho hần tìm được nhân duyên.

Lúc ấy Mạc Du không khóc, sau khi A Uy ra đi, hần một giọt nước mắt cũng chưa từng rơi, giờ phút này cũng không có lý do gì để khóc, cho nên hần cau mày, nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của mẹ hần, không biết phải làm sao, cũng không biết phải giải thích thế nào...

A Uy đang ở bên ngoài ăn đói mặc rách, đang ở một nơi nào đó chờ hần đến, thế giới này có đến sáu tỷ dân, đảo quốc này có hai ngàn ba trăm vạn người (Đài Loan), thành phố này cũng có đến hai trăm vạn người, nhưng ai sẽ quan tâm đến một người lang thang như A Uy?

Chưa hề có một ai...

Nếu không A Uy đã không lưu lạc như vậy....

Mạc Du cũng cảm giác được chính mình rất cô đơn, nhưng trên thực tế, người cô đơn nhất phải là A Uy, con người có những bí mật cất giấu vô cùng cô đơn, bởi vì chẳng thể thổ lộ cho ai, vì vậy chỉ có thể ôm thứ bí mật ấy mà đi một mình, ngày ngày đêm đêm nhìn thấy đều là quang cảnh chốn địa ngục.

A Uy cần Mạc Du còn nhiều hơn Mạc Du cần hần, hần muốn không ngừng được an ủi, ôn nhu vô tận trong thứ tình yêu kia.

Đợi đến sau khi mẹ rời đi, Mạc Du một mình đi đến nơi đầu tiên hần gặp A Uy, ngồi xổm tại nơi hần phát hiện A Uy, yên lặng rơi nước mắt, người con trai khóc không ra âm thanh.

A Uy chỉ có hần mà thôi, hần tuyệt đối không buông tay, cho dù mất cả cuộc đời mới có thể tìm được, hần cũng không buông tay.

Chỉ là Mạc Du vừa đau khổ vừa tiêu tụy, day dứt không ngừng, hần càng ngày càng trông thảm hại, áp lực cùng u buồn làm trước mắt hần chẳng còn thứ gì hấp dẫn nữa, hần rốt cục cũng đã có một bí mật cho mình, đó là bóng hình của một người hần cất giấu trong lòng, người đó luôn ngồi trên cửa sổ, nhìn xuống làn người qua đường, như nghĩ cái gì đó mà buông xuống hàng lông mày dài.

Bốn năm trôi qua....

Em gái nhỏ nhất của hần cũng đã mang thai, khi vừa tan ca hần liền tới thăm em gái nhân dịp lúc cô sắp lâm bồn, đó là một khu tập thể yên tĩnh, trị an tốt, sống ở đây đều là tầng lớp trí thức trung lưu, xung

quanh có một trường tiểu học cùng trung học, như vậy cũng là môi trường sống tốt, giá nhà cũng không cao, cho nên với em gái và em rể thì đây cũng là giá cả phải chăng.

Hắn đi vào trong khu tập thể mới biết được vì sao khu này giá nhà lại muốn cao cũng không được.

Dãy nhà cuối cùng trong khu tập thể có dấu vết đã bị cháy, lại nguy hiểm khi nhìn khu nhà đứng không vững vậy nên chưa ai có dũng khí đến gần.

Em gái chống bụng khó khăn bưng trà tới, cười nói: “Nơi đó trước kia vốn là nơi thu nhận những người bị bệnh AIDS, hình như chủ nhân của khu nhà này đã cân nhắc cho họ thuê nhà theo tháng ở đây, vì vậy khiến cho mười năm trước diễn ra một cuộc tranh cãi rất lớn, thành viên ủy ban phụ trách nơi này lại muốn đuổi bọn họ đi, thế là cùng chủ khu nhà đưa ra tòa, lại còn lên cả báo.”

Mạc Du cầm chén mạch trà ngọt ngào, đi tới ban công nhà em gái, một bên nghe em nói chuyện, một bên nhìn ra xa xa những cột xi măng đen xì của khu nhà trọ, trong lòng nghĩ tới một người, người kia trên thân thể cũng có những vết lửa bỏng loang lổ.

“Kết quả phiên tòa còn chưa kết thúc thì đã có người phóng hỏa thiêu gian nhà thu nhận những người bệnh AIDS...” Giọng nói của em gái hắn thoáng cao lên, biểu tình kích động: “Những người ở bên trong đó đều bị thiêu sống hết, trong lúc hỏa hoạn, chủ nhân của khu nhà này từ nơi khác chạy tới, dốc lòng muốn xông vào cứu người liền bị bỏng nghiêm trọng, sau đó xảy ra chuyện gì...chẳng ai rõ cả, hình như người chủ ấy mất tích...”

Mạc Du uống một ngụm trà, quay đầu thấy khuôn mặt của em gái nhỏ lộ ra sự vui vẻ hạnh phúc nào đó rất phức tạp, cô vuốt bụng đứa con còn chưa sinh ra của mình mà nói: “Mặc dù chuyện này rất đáng sợ...Người bị bệnh AIDS thực sự rất đáng thương, nhưng...Đối với chúng ta mà nói đây lại là điều may mắn, có thể mua một chỗ ở tốt, con cái của mình lại không phải sống chung cũng với những người bị bệnh AIDS...”

Đột nhiên truyền đến âm thanh mở cửa, em gái hắn vui vẻ nói: “Chồng em đã về rồi, anh, chúng ta đợi một lát rồi cùng ăn cơm nhé!”

Mạc Du mỉm cười, tiếp tục nhìn phong cảnh dưới ban công, ánh chiều tàn buông xuống những căn nhà trống, một bóng hình nhỏ bé cô đơn thong thả đến bên đồng tàn dư, đi vào khu nhà trọ lâu nay đã không còn một bóng người...

Bàn tay cầm tách trà của Mạc Du bỗng run rẩy, bộ dạng, dáng đi của người nọ thực sự rất quen thuộc....

Hắn trở lại trong phòng, đặt chén xuống, nhìn đến khuôn mặt ngơ ngác của em gái, mở miệng nói: “Xin em hãy nói lại với mẹ giùm anh, nhiều năm như vậy rồi...Thật xin lỗi.”

Sau đó để lại em gái cùng em rể với gương mặt kinh ngạc mà xông ra khỏi cửa...

Hắn chạy thật nhanh, ngay cả không khí cũng không kịp hít vào phổi, chỉ hi vọng đuổi theo được sớm hơn một giây.

Hắn leo lên những bậc thang của dãy nhà hoang phế, tiếng bước chân cũng như muốn nói lên tâm tình sốt ruột của hắn.

Sau đó hắn dừng bước.

Nhìn con người trước mắt vừa bần vừa hời, đang cầm một bó hoa không biết lấy ra từ nơi nào đứng ở cửa sổ, đối mặt với ánh chiều hồng rực, hệt như bị ánh lửa bao trùm mà tản ra ánh đỏ, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Mạc Du.

“Rồ cục cũng tìm được anh rồi...”

Mạc Du mở rộng hai tay, nở ra nụ cười làm rung động lòng người.

Con người kia buông thông hai tay, bó hoa rơi trên mặt đất, cánh hoa mỏng manh cũng theo đó bung ra, theo những bước chân của Mạc Du mà bay múa.

Mang theo mùi hôi mãnh liệt, chú mèo nhỏ của Mạc Du lại trở về trong lòng của hắn, A Uy gầy đến mức không ra hình người nữa, lại còn có râu mép, cho dù nhếch nhác đến như vậy, A Uy nhưng vẫn còn giễu cợt

cái bộ dạng tiều tụy của Mạc Du: “Đứa nhỏ gốc này, cậu làm cái gì mà để bản thân thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này?”

“Đây là bởi vì anh đã làm cho tôi phải cô đơn..., cho nên, anh phải chịu trách nhiệm!”

“Chịu trách nhiệm cái gì?”

“Để tôi xoa dịu anh, làm cho anh cũng không phải cô đơn nữa....”

Mạc Du ôm chặt lấy A Uy, từ thời khắc đầu tiên ‘nhặt được’ A Uy, hắn đã biết rằng con người này rồi một lúc nào đó sẽ rời hắn đi, nhưng mặc kệ người kia có rời đi bao nhiêu lần, Mạc Du đều tự tin có thể tìm ra người nọ.

Bởi vì hắn là chủ nhân của A Uy. (A Uy là chú mèo nhỏ của hắn ^^)

Còn về phần bí mật của A Uy?

Ồ, người nào mà không có một vài cái bí mật chứ?

Hoàn

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-mieu-an-muc>*